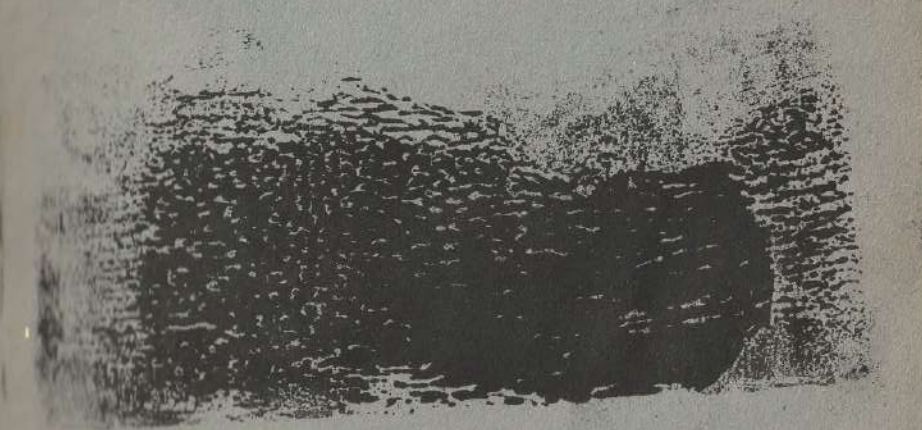
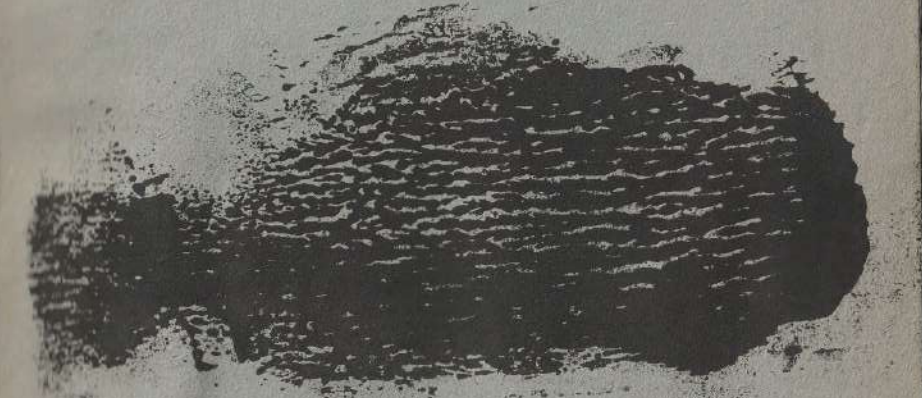
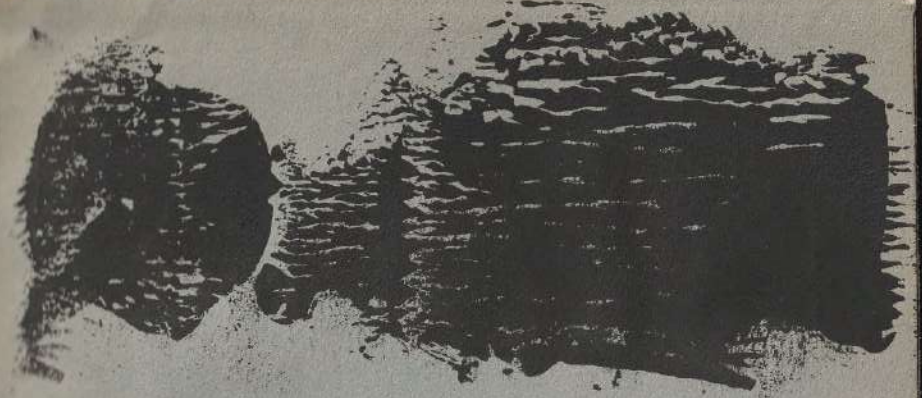
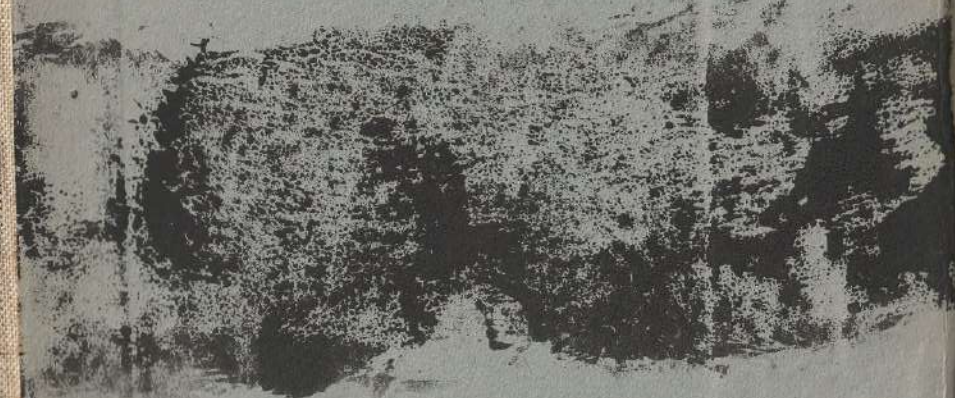
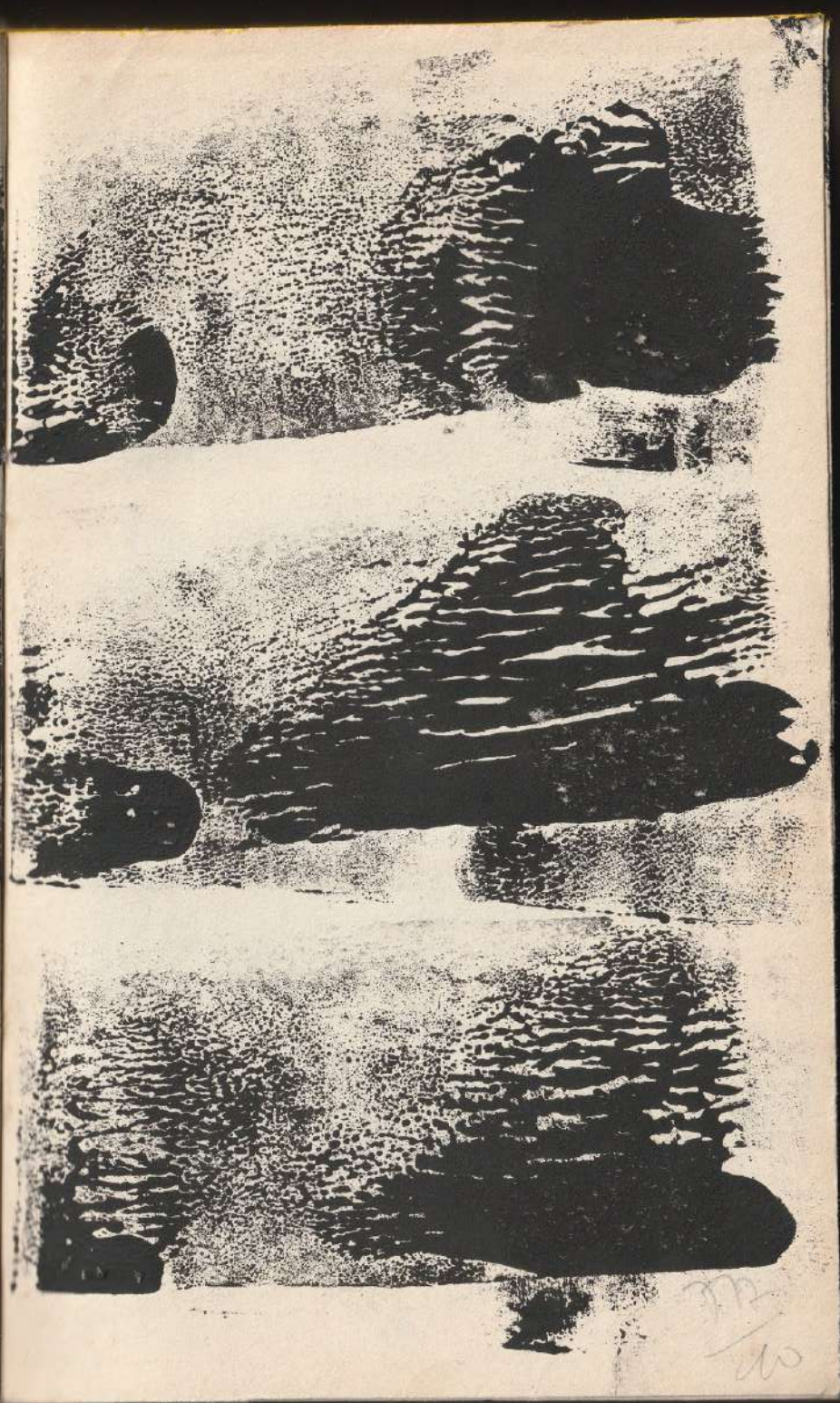
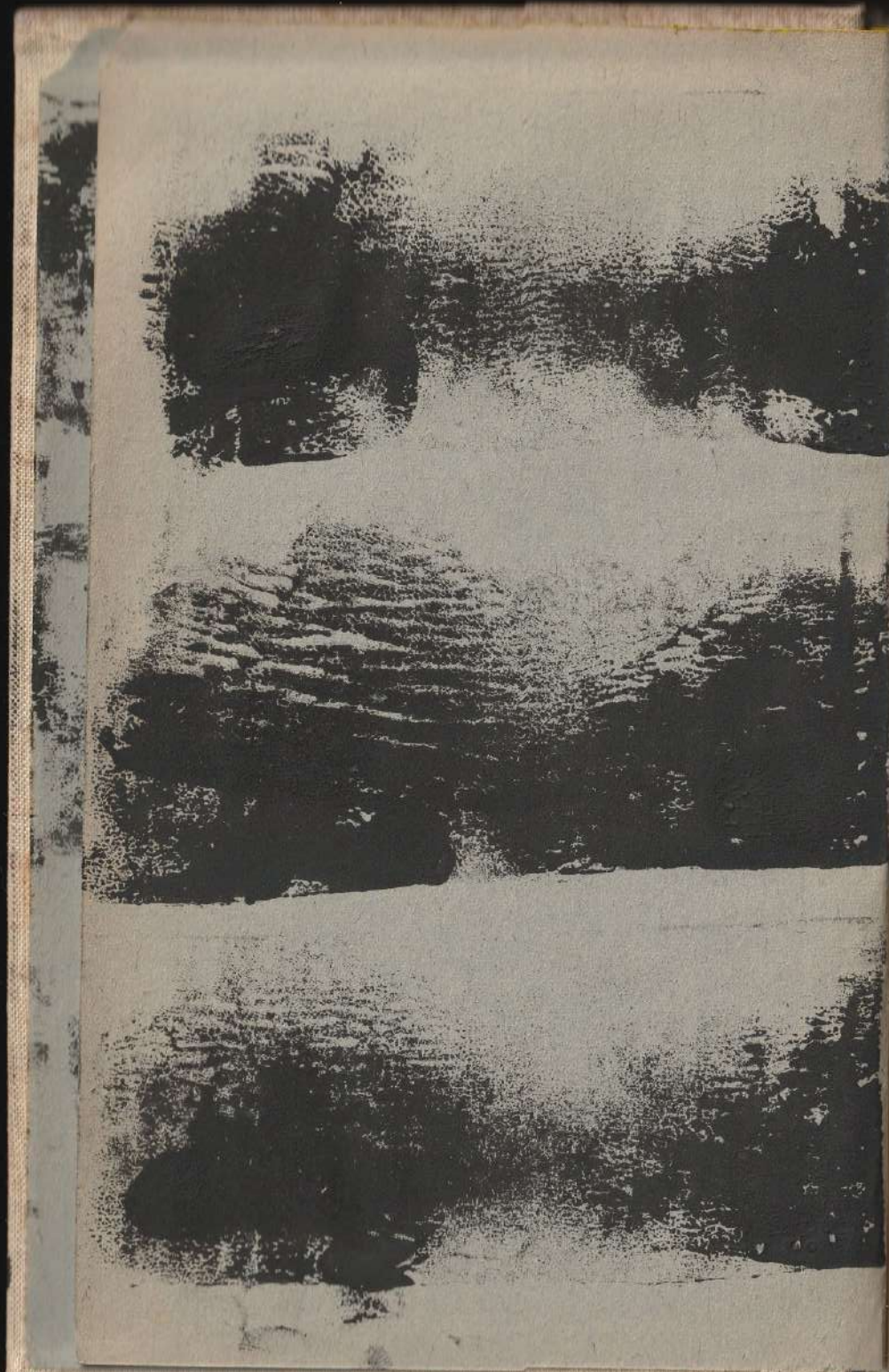

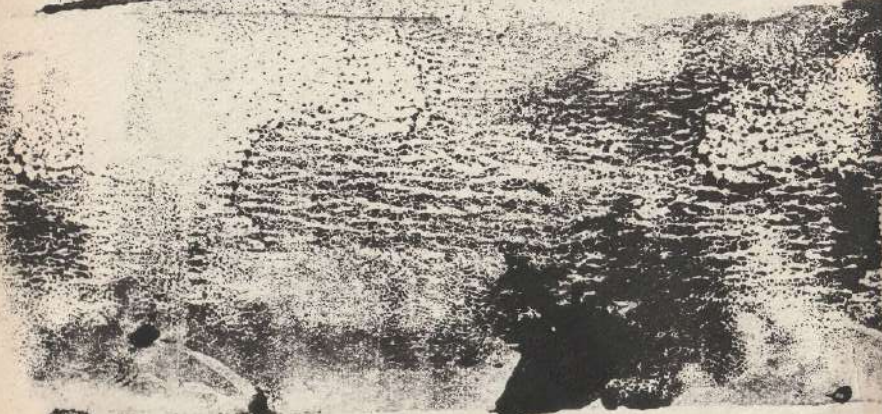
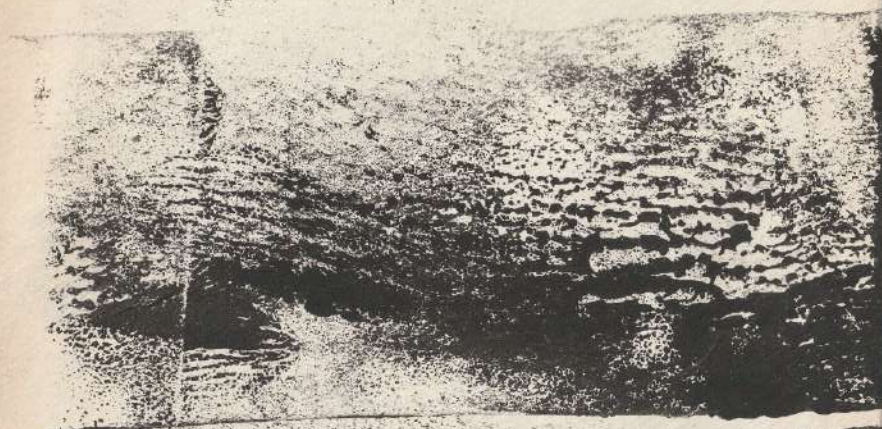
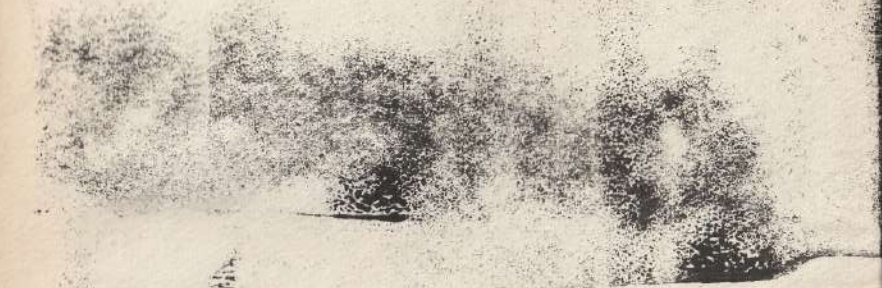

21
The Cat
Play

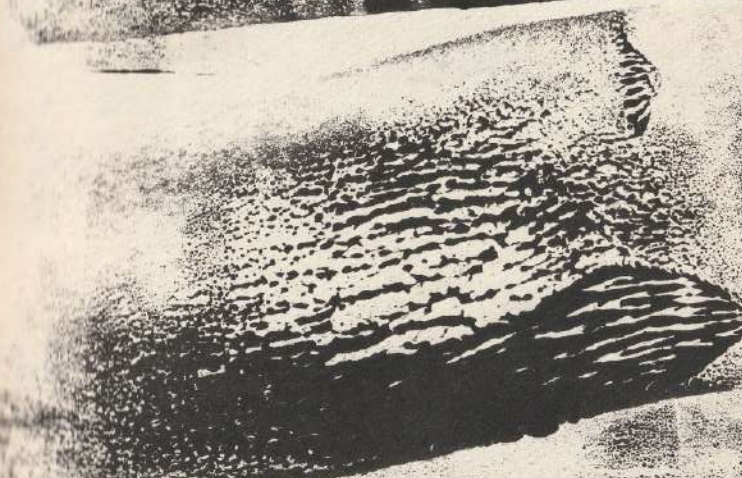

NÁRODNÍ KNIHOVNA

СВЯТЫЙ ЛУК ЦЕДН

ПИСНЕ ОТРОКА

SVATOPELK ČECH

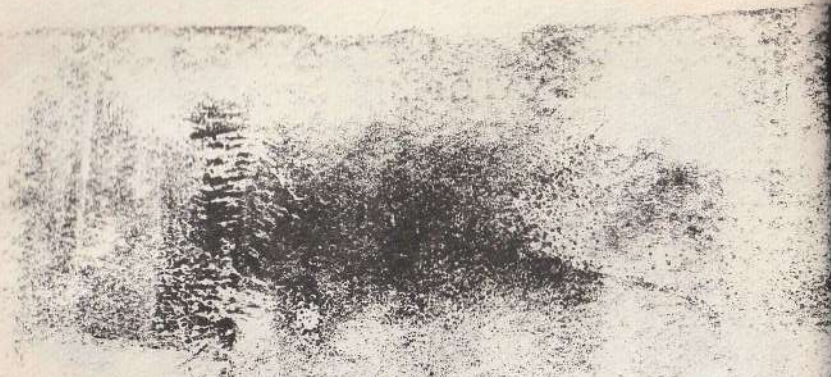
PÍSNĚ OTROKA

A JINÉ BASNE

ORBIS PRAHA

1952

Ridi ediční rada

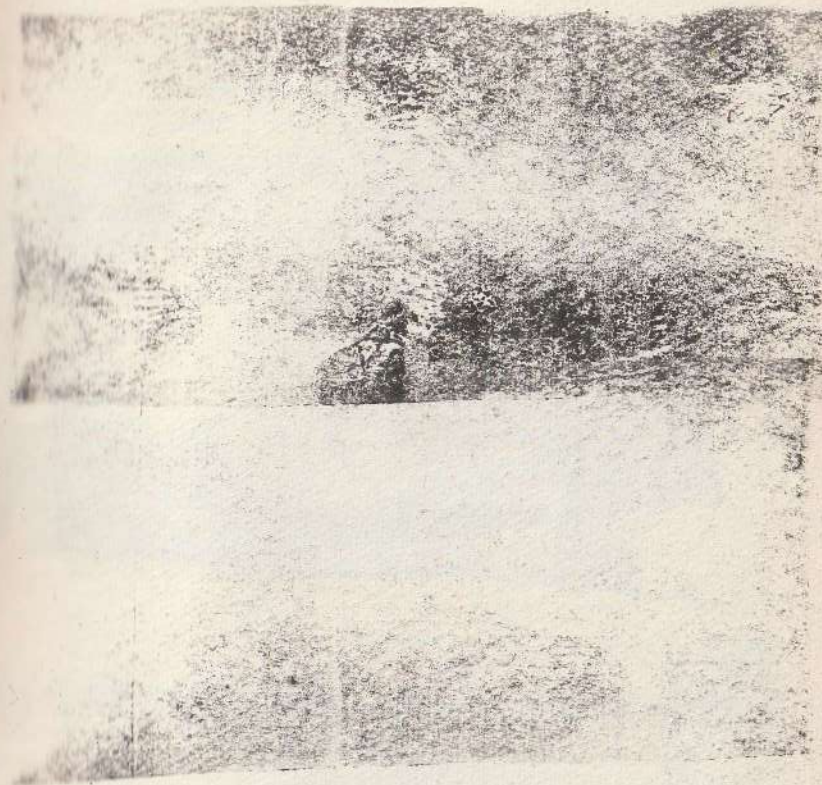
*Vydává z podnětu ministerstva informací a osvěty
nakladatelství Orbis v Praze*

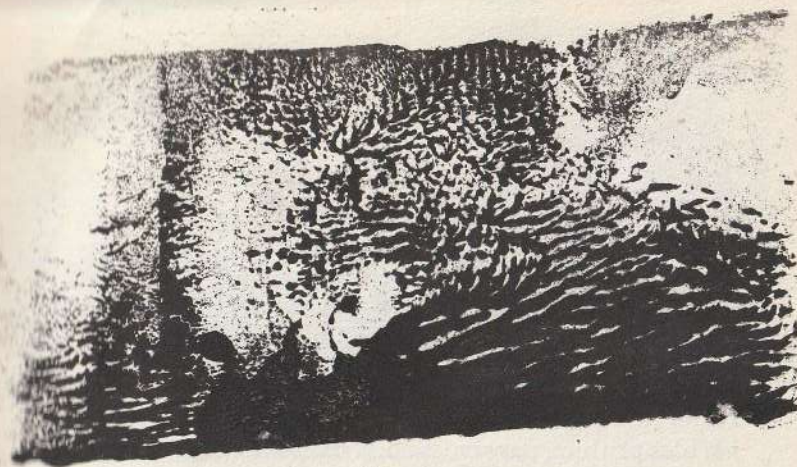
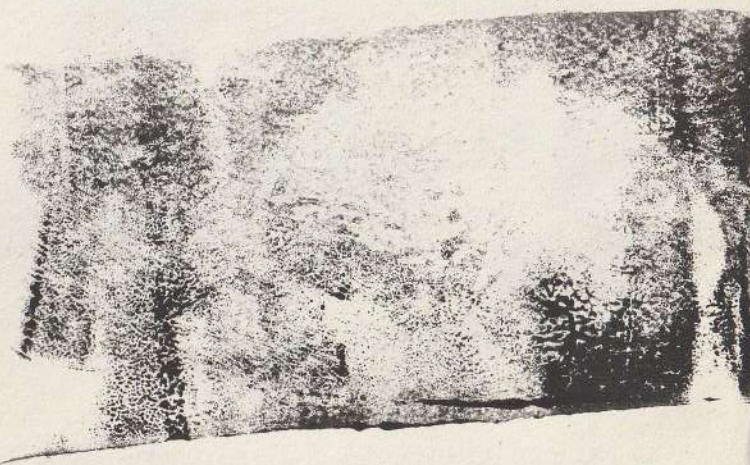
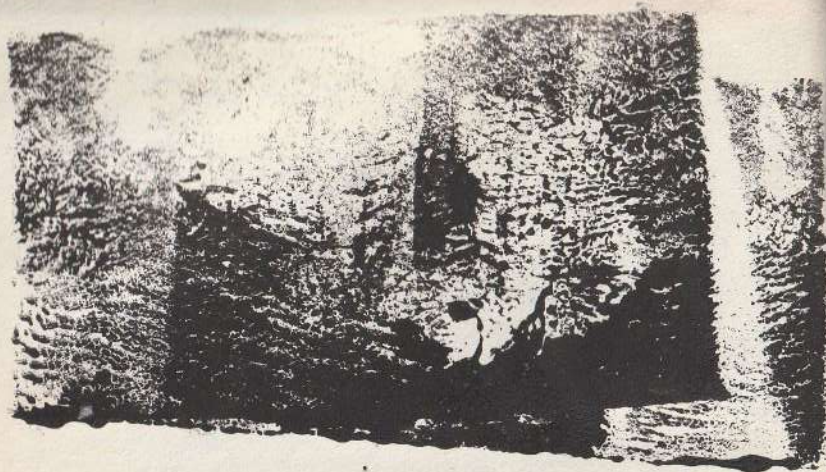
Vydání připravil Antonín Procházka

Doslov napsal Karel Krejčí

PÍSNĚ OTROKA

Otroci:

Dobře dnes tu pod palmami hověti ve svitu luny
tělu prací zmořenému – po hodech spí strážce náš –
k nám si sedni, zpěvný druhu, sladkozvuké nářadí struny,
vyjev písni zlaté dумы, které v čele snivém tlučou.

Mladá otrokyně:

Zpívej o květech a hvězdách!

Mladý otrok:

Chvilku počkej!

Zazvoň žertu rolníčkami!

Stařec:

Zvěstuj dávných věků děj!

Pěvec:

Jinaké dny, jiné táhnou duši moji neboli
jako bouře, jaké hotí mne se blouhat
dale, dale, dale, dale, dale, dale, dale,
ztrácím se v temnotě, v temnotě, v temnotě

Pouta zvuk nám hudeb, všude se píše pí a hud,
jen hlas přitlum, panstvo spící, strážce, strážce, strážce!

II.

Nuže, prolomí se můj svět,
bouře, již se prsa dlaní
myšlenky, jak blesky v letu
křížem duše trnou,
vlny snů, vichřice zloby,
vlny snů, vichřice zloby,
vlny snů, vichřice zloby,
vlny snů, vichřice zloby

Vzlykly se má srdce,
vzlykly se má srdce,
vzlykly se má srdce,
vzlykly se má srdce,
na mém srdci sladce sníc,
kmitly hlavou utýranou,
když pod zpupně pěti ranou
v krvi zarděla se líc.

Ano, z kryc, slz a žlučí
zrodily se v dobách zlých,

Když jsem patřil, kterak nů
násilník dáv bratři mých,
když jsem marně skápal zub
vida, kterak bítie mých
z našich muk si trápí, trápí

Snad mluvnou doby vřavu
povznášet má pěvec hlavu
v slunných výsot čistý jas.

Snad to pravda, Ale volně
v oblohu, v oblohu,
v oblohu, v oblohu,
v oblohu, v oblohu,
v oblohu, v oblohu,
v oblohu, v oblohu,
v oblohu, v oblohu,
v oblohu, v oblohu!

otrokyní zrozen,
kolébavkou býval
děcku pouta chřest,
po můj život celý
okov zrezavělý
z jitra k noci zníval
pustinou mých cest.

Sotva junou sílu
ucítíl jsem v týlu,
už mi šije spása
ocelovým jehem.

Pod páním stál
srdce, které mluví
všechno, co hořel
v něm bítí žele.

Rad jsem, když obojí
mezi lásky

za šperk okov zvonil
sestrám u boků,
a kam zrel jsem kolem
s hanbou, hněvem, bolem
do prachu leb klanil
národ otroků.

Zle jsem zvykal sudbě,
drsné pouta hudby,
plásci z mé chaty
všechny ztrávil
všechny, kdo mluvil
slyšel po vřety,
u moji píseň klatý
všechny pouta skřek.

A přec oko časem
plachým svitlo jasem,
napínal jsem ucho
za les, za vody;
mnul jsem, že tam kdesi

pod archy
všechno, co bylo
píseň svobody.

Ad se vanešla,
dává zase lesla,
zdeň se hore, hore
všechno, co jsem
všechno, co jsem

zemru otrokem!

Již se vanešla
na skvělých vlasech
naděje už v temnotě
jeseň nekynou;
vím, že ruce spjaté
nestřezí, kdo klatý

IV.

Z moře večera dech vane,
ochlazuje žhoucí vzduch,
vršky palém rozhoupané
oživuje divný ruch:
smaragdové listů řasy
šepotají tichou zvěst –

Sbor otroků:

Večerních to stínů hlasy,
duchů tajný zpěv to jest.

Rozumím já listů šumu,
ztlumím vám duchů vzkaz,
palem duinu,
přes vichr v zašlý čas,
jako tento ve svém stínu
viděl volný národ kvést –

Sbor otroků:

Ach, to v šerém věku klínu,
ach, to dávno, dávno jest.

Volnými jsme lidmi byli,
patřila nám tato zem,
pro sebe jsme ryli, síli,
lán svůj střežli proti všem,
vítězné jsme vedli války
za svůj krb a za svou čest –

Sbor otroků:

Jako z nedozírné dálky
matně ševlí ta zvěst.

Svoji vůli, svoje statky
měli jsme i svoji čest,
nežli našich myslí zmatky,
naše viny stihl trest,

nežli ve práche slávy naší
stihlávčí pěst a lest.

Sbor otroků:

Palem zkaždým plaší
bílou smrt a pouť a

V.

Jsme otroci. Jsme cizí zvůle loutky,
v nás bez trestu smí bušit každá pěst,
co máme, hříčkou ledačí je choutky
a v pospas každému je naše čest.
Jsme za tup skotu v jurnu bílém stvav
pro cizí prospěch z jitra do noci –

Sbor otroků:

Jsme bez vůle, bez práva, bez ochrany,
jsme otroci!

Pan, pan, pan, pan, pan, pan, pan, pan,
pan, pan, pan, pan, pan, pan, pan, pan,
bych mohl zkojit každou choutku svoji
a štědře plnit ruce milců svých,
bych mohl pořídit vám pouta tužší
a nové dítky na vás, otroci!

Sbor otroků:

Smích věčné potupy nám reže duši,
jsme otroci!

Nic není našeho, všim jiný vládne,
nás pro něho pot roší předků lán,
krom jeho pro nás není vůle žádné,
nám právem, zákonem jen, co chce pán.
Bez pravdou proti nám a křivda řádem
a pro nás nebe samo bez moci –

Sbor otroků:

VI.

Dost rabů zříme nablízku i v dáli,
jichž stejně jako náš jhem skloněn týl,
jež stejně potupný znak v čele pálí,
jimž stejně bílé a pouto za podíl.
O, jest jich kolem jako písku v moři,
kdož násilníkům bídně otročí,
kdož s námi žádá vykoupení zoří
z té noci, v níž se věky pláhočí – –

Lépe nejtrpět ani přímou křivou,
všech nesem horší muku:
nám jářmo dvojí hněte vaz
a dvojí pouto ruku.

Tam stejná plet i klesá ve jhu šíje
i ruky, v nížto břě; tam stejný zvuk
z úst pochopů i zjarměných se lije
a pán i rab jsou téhož děda vnuk.
I zkažky znají, při nichž mochný bije

Jich obou srdce v náhlém souznění
a když sok cizí v čest jich rodu pije,
tu obou krev se stejně rozpějí – –

Však jiná plet v prach šlape nás,
nám laje v cizím zvuku –
nám jářmo dvojí hněte vaz
a dvojí pouto ruku.

V plet barvy jiné nás
a více bolí, cizí
jářmo bítve nám slovo ze rtů splývá,
neb zvuk ten cizí nenávidí pán.

Víc odporné mu, co nám všeho dražší,
zatímco on se mluví, protivno je nám,
on z nás by vyrvat chtěl hlas krve naší
a předků znak a zvěst a jazyk sám –

Všech nejtrpčí my pijem kvas,
všech nesem horší muku:
nám ~~cizí~~ jářmo hněte vaz
a ~~cizí~~ pouto ruku.

Pán své dŮtky pozdvihuje,
mává jimi nad hlavou
a hvízd jich doprovází
řečí zpupně rozhovoru.
„Hle, jak pěstí se tu pěkně,
v ladné uzly spleteny,
jako chumáč hadů lesklých
různobarvě záměny!“

nedobře
sotva řeší
do dlejší j

Al
byl pout
každé volné činy, touhy
zdusi v tobě sled.

Až pak vzrosteš v jaré síle,
medla snivých děv,
odylekou tě s jařmem v týle
pod pánovu korouhev,
poženou tě v pusté vřavě
prolít k jeho cti a slávě
mladou, vřelou krev.

Potem svým proň půdu rosit
budeš do hrobu
neb — hůr ještě — nosit
drábův jeho ozdobu,
budeš vlastní bratry týrat,
pomůžeš mu vaz jim svírat
v tužší porobu.

Temné křídlo noční můry
ochvívá tvou líc,
nad palmami s modré hůry
svítí hvězd už na tisíc;

byl
pout
byl pout

zavěsil jim na bok meč, plíce touhy šel.

Oblékl je v rudé cáry, péra vlají s hlav
na něho tak stoupá k boji zup
Palmoh něm, s čelem dlaní
topí saki z tykve duté, tlumí bub

Krvavý na žerdi prapor před nimi
zkrvácený topor vzadu třímá divý
kdo by vypjal vzdorně hlavu, v
pod sekýrku jeho děsnou

Již se střetli. Stou
v slepém vzteku
navzájem se sápejí jako dravá zvěř,
a již hlavy sokům staté nesou za kadeř.

Vítězně s tou vracejí se žatvou krvavou,
pánu svému k nohám kladou hlavu za hlavou,
volajíce: „Sláva tobě!“ z jitra do noci,
a on praví pohnutě: „Dobře, ohroci“

Zbraň jim bere zkrvácenou, v plam le spráha zas,
důtkám hlídačů zas dává hřbet na pospas.

nich se mnohy ještě chlubi: „Ja tam někdy byl
mnohem za pánů, byl svojí královskou lidu.

Ja však svírám pěsti mnohých lidí mých zlatých.
„Dál jen padej, bílí!“ volám, „bílí!“ tu já
z bázne smí trápí v ruce zlaté zlaté
za sebe mít frezi, k tomu jsem jsem zlaté.

„Dávám ti, dávám ti, dávám ti,
mládkovi, pružnoboka,
nohou lehkou jako péro
přede mnou chvej v poskoku,
zatancuj, má bajadéro,
nechťsi místo zlata, slona
kolem kotníků ti zvoni
železný šperk otroků!

Za let mladých temná kšice
krásných očí blýskavice
častokrát mou bytost celou
strhly ve svůj čarokab
riskně, jenž zlaté zlaté
zapomněl jsem rabskou sudbu,
vnímal jako plesnou hudbu
i sám pouta třeský ruch.

Přede mnou zde víříš, lepá,
pružný krok tvůj půdu tepá,
vlají svůdně černé vlasy,
a zas cítím kouzla moc,
zespod unylé tvé řasy

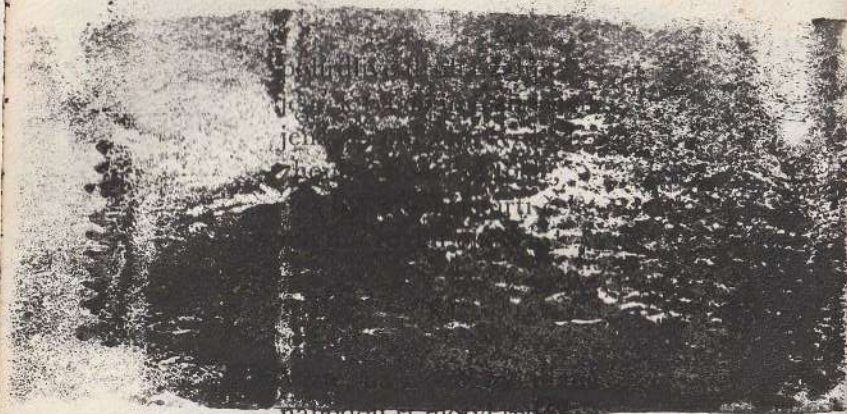
„Dávám ti, dávám ti, dávám ti,
mládkovi, pružnoboka,
nohou lehkou jako péro
přede mnou chvej v poskoku,
zatancuj, má bajadéro,
nechťsi místo zlata, slona
kolem kotníků ti zvoni
železný šperk otroků!

„Dávám ti, dávám ti, dávám ti,
mládkovi, pružnoboka,
nohou lehkou jako péro
přede mnou chvej v poskoku,
zatancuj, má bajadéro,
nechťsi místo zlata, slona
kolem kotníků ti zvoni
železný šperk otroků!

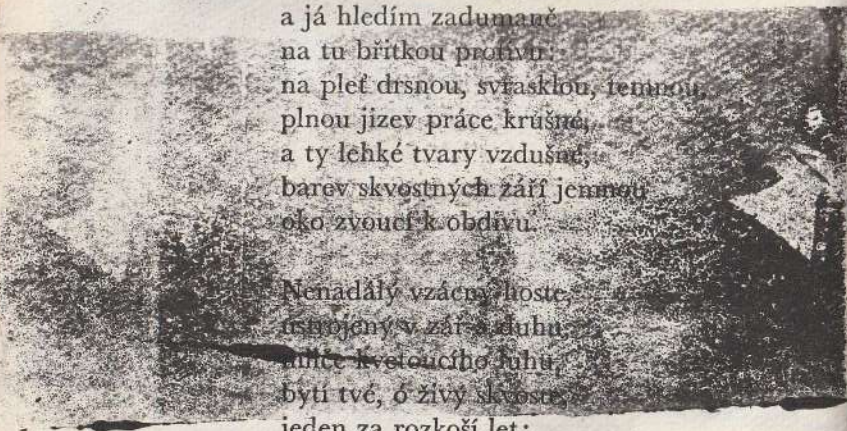
„Dávám ti, dávám ti, dávám ti,
mládkovi, pružnoboka,
nohou lehkou jako péro
přede mnou chvej v poskoku,
zatancuj, má bajadéro,
nechťsi místo zlata, slona
kolem kotníků ti zvoni
železný šperk otroků!

když smí otrok z číše píti
těch, jež pánu patří, v nad,
v bouři smyslů zapomnění
hrotu, jenž se v duši ryje,
mrhat poslední vzdor sje
jeho rabů množit řad.

Nuže, spěj v mých nářích v pítí
sklon se — Ne, ne! Dělní pítí

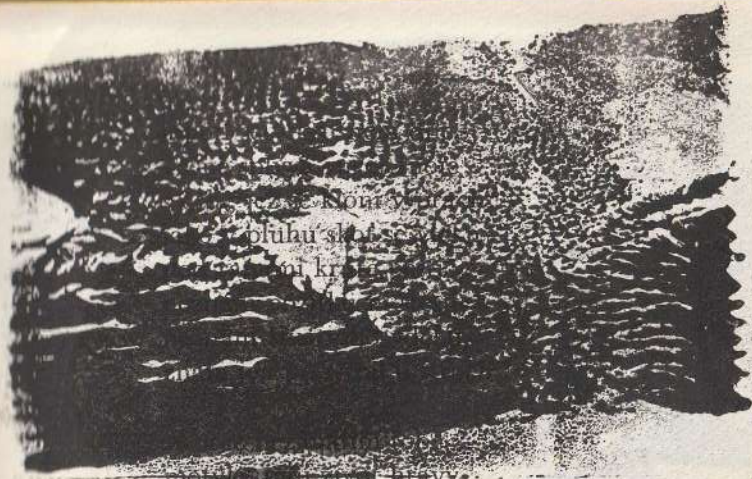

náhodou si motýl sedá,
křídla skvoucí kloní, zvedá,
a já hledím zadumaně
na tu břítkou profilu:
na pleť drsnou, svrasklou, temnou,
plnou jizev práce krušné,
a ty lehké tvary vzdušné,
barev skvěstných září jemnou
oko zvoucí k obdivu.

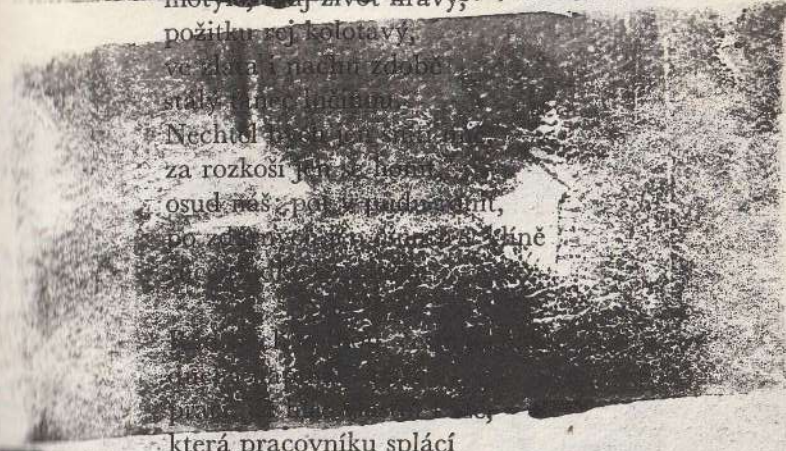

Nenadály vzácný hoste,
rozmojený v záři duhu,
amice kvetoucího jihu,
byti tvé, o živý skvost,
jeden za rozkoší let:
tančíš jenom po své zvůli
v modru volném, v teplém jase,
v lásky hrách a věčném kvase,
k němuž v nektar svůj ti zdůly
kyne sterý zářný květ.

Zatím v poutech ruka moje
z jitra k noci každé chvíle

motýlů, zívů hravý,
požitku rej kolotavý,
ve zlatě i nachu zdobený,
stale tulec lidských
Nechť tě to jen smáčí,
za rozkoší jen se hrač,
osud náš, po němž pudem dít,
po zděných kámen, kámen
zlatých, zlatých, zlatých

práci, práci, práci,
která pracovníku splácí
žitím hodným člověka;
práci, která k dobru čelí,
z níž by vzaly plody zlaté
bytosti s mým srdcem spjaté,
lid můj, vlast, sbor lidstva celý,
budoucnost i daleká.

Ala klobouk práce tato
umírněná, ponížená,

[illegible][illegible]

otrokář dal nám, —

prodein, nên chắt!

prodává mu za kus chleba

by zdvih na nás díky práci

STOKRAT HATE

světlo se sčerné hlavy
pohled jeho pohrdavý,
sypat květy
noze jeho

i když číží zloba drásá
padlé spoluotroky.

[illegible]

což vzlet vstoupil
nerozklene v ní
který vřavou
věčně otrása se dravou
jako šelem hřevch kloc

šedý rab si hověl syt,
za svůj hrnec ztuhlý rýže

Za posmechu me tu
 na hruď zavěš
 a náš dědono
 nad námi
 že je

z přejasného Jeho oka
paprsk přízně vzácné trysk.

Jak se tělo blahem chvělo

sírou stěží vlnnul zrak
když mi na šíj rabstvím křivou
vlastní rukou milostivou
zavěsil Svě přízně znak!

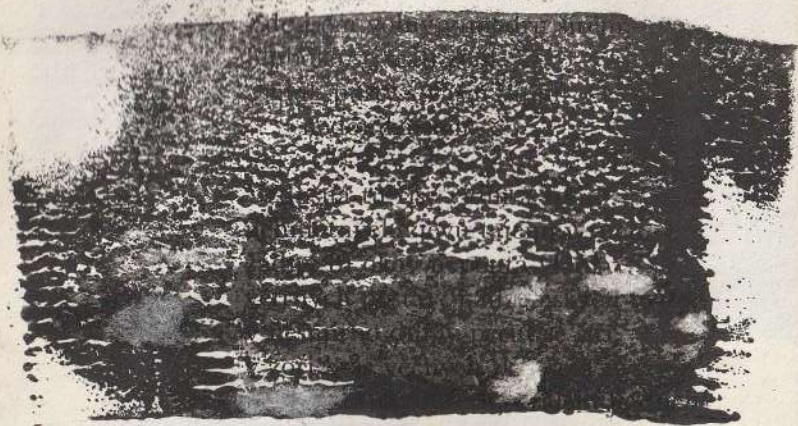
Když jsem po něm šel
 řek' v Jelu sáti les
 zubat Mlu sandel
 Vše boží za pod noz
 ať se sáti les

v prachu před Ním, budiž klat!

[illegible]

smíšen pouta chřest.

Co je mi vukol po rmutné vravě
po všedním znoji, ekovech mych
přítomných a blíž se snavě
vůně, včelím v hrdleck sou
vůně, mohl spění rakovou ras
když v slůdky směňuje básni
vůně, včel z otrockých hcl

Jenom kyne a již vítá
vábnejší máno sad
nežli ten, kde z růží sváta
velmoguľév hrad.

Z vonného pak stínů přitní
roucho vlaje pavučí,
nožky zvoní v ladné rytmy
zkatou obručí,

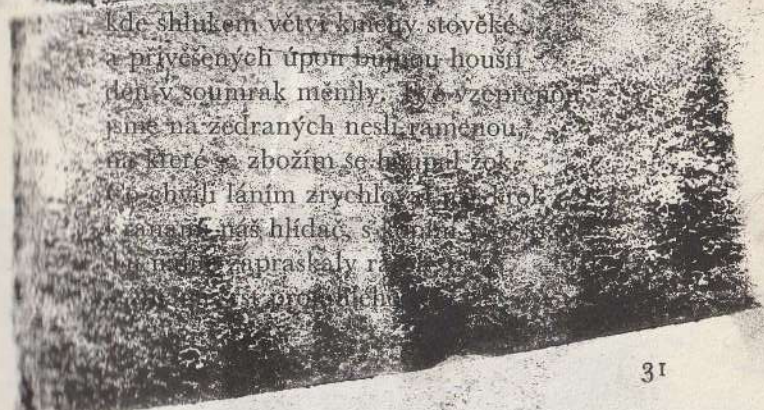
v kadeci noci nad lunou skrápí
kmitá se věncem světlušek ořím

pod bícem stěna rotná tu křaví
trhá mne dolů s opělných hřibů
rozkoš se mění v bolest, a hřes
na místo pění krásy
bouří zas pění pod
nářku a pění divě

kde shlukem větví kmetly stovky
a přivěšených úponů buntau houšlí
den v soumrak měnil, by v vzepření
pění na zedraných nesli ramenou,
na které s zbožím se táhly zok
co chvilí láním zrychlovala krok
za námi nas hlídac, s křídly
by řádily zapraskaly ranní
by řádily proslýchaly

a vyplétal semo-tamo třetího

To napenské byl obraz přírody.

...anyone can do it. Nobody.

za svega što je bilo u ovom prostoru čas,
a za risti je bilo u ovom prostoru čas,
sic, jnuk u ovom prostoru čas,
by hinc u ovom prostoru čas.

oč povznášel mě výše nežli zář,
v níž kněží oblohu zde chlubí,
nám boha svého malou, ledkovou
i víru jarmem kladou na mňou,
tu víru, jenž avenou přelstí, ať
by ve tmách sloužil jen nářadím.
Však nejen přehránila svět, mňou
mou duši vznášela v kvitku mňou
azurná, rosou operená čis,
co půvabů jsem poznal neskonalých
i v nejdrobnějších dítkách půdy kol,
jež dotud nedbale jsem krušil patou;
svůj různý vděk mi zjevil každý stvol,
list každý s třásní jemné pilovatou
a květů tvary, plné různých nad,
i barev svěžích čarování.
I tvorů nejmenších mě vabí ruch:
um pavouka, když robil vzdášené sítě,
i vzhůru dolů přesný tanec much,
jak zavěšených na kmitavé nitě,

[illegible]

jak padající kámen
jak dšící salivní
v chvěním a leknutí
v různých tvích
v ústích a slovech
v ohrožení světla
po které se posílá
v per pohledových
v oblacích

Kde vzala se zde tato úllá kněží
ve významu lehoučké, lehce, vlny, dech,
v němž jeví se vlnách oblohy
jak pestrá vlna udeřící a zlezná?
Leč zaprášen byl jeho rásněm
a tihlina, též smělá, zde, vřem,
jiz prohledla, rodné, pozabudla,
však tím jen, poutat, je, těla, plot.

Kol státi nebylo, vlny vlasů předla
vln černých, vlny vlasů žlutých
v nich žlato-červenky, v lesklejších
s níž vpředu skvostná perla do čela
jak velká, trpytná slza visela
Pod hlavu podložena byla
nad ložem obejmala náruč
a jeden prámek vlasů, jak nůž
v ruce, v ruce, v ruce
jen misty náma. Šat řasnatý
kryl ve svých třásních jednu nohu zlela,
v ruce, v ruce, v ruce
nad kotníky z nich se povysmek,
tam, kde se šňůra perel na něm skvěla.

Jak rozkošný ten obličej mne jmal
svým něžným, čistým, sladkým ovalem
tím pelem dívčích snů, jenž na něm žlmal,
i přisadlosti lehkým zákalením
jez divně slze, pleti sametové
v ruce, v ruce, v ruce
svůj kalich
by blázi snově

obletan, usmívat se zdáli,
ac stopy slz jí v ranním lesku plály
pod černými vlasy, v ruce, v ruce, v ruce

Vtom zabloudil motýl v poleh
a dále jej brady z voliv sídlení
níž, výše pohyboval velkým křídlem

s ok dvojích duhou v modrém sametu

prožila, v ruce, v ruce, v ruce
a v uleknutí rychle vzhopila se
Ja pravil, v ruce, v ruce, v ruce
Ni chvilu, v ruce, v ruce, v ruce
a v ruce, v ruce, v ruce

z ruce, v ruce, v ruce, v ruce
v ruce, v ruce, v ruce, v ruce
v ruce, v ruce, v ruce, v ruce
v ruce, v ruce, v ruce, v ruce
v ruce, v ruce, v ruce, v ruce
v ruce, v ruce, v ruce, v ruce
v ruce, v ruce, v ruce, v ruce
v ruce, v ruce, v ruce, v ruce

Avšak horší bēdu
a jednou, v ruce, v ruce, v ruce
v ruce, v ruce, v ruce, v ruce
v ruce, v ruce, v ruce, v ruce
v ruce, v ruce, v ruce, v ruce
v ruce, v ruce, v ruce, v ruce
v ruce, v ruce, v ruce, v ruce
v ruce, v ruce, v ruce, v ruce

z ruce, v ruce, v ruce, v ruce
v ruce, v ruce, v ruce, v ruce
v ruce, v ruce, v ruce, v ruce
v ruce, v ruce, v ruce, v ruce
v ruce, v ruce, v ruce, v ruce
v ruce, v ruce, v ruce, v ruce
v ruce, v ruce, v ruce, v ruce
v ruce, v ruce, v ruce, v ruce

z ruce, v ruce, v ruce, v ruce
v ruce, v ruce, v ruce, v ruce
v ruce, v ruce, v ruce, v ruce
v ruce, v ruce, v ruce, v ruce
v ruce, v ruce, v ruce, v ruce
v ruce, v ruce, v ruce, v ruce
v ruce, v ruce, v ruce, v ruce
v ruce, v ruce, v ruce, v ruce

z ruce, v ruce, v ruce, v ruce
v ruce, v ruce, v ruce, v ruce
v ruce, v ruce, v ruce, v ruce
v ruce, v ruce, v ruce, v ruce
v ruce, v ruce, v ruce, v ruce
v ruce, v ruce, v ruce, v ruce
v ruce, v ruce, v ruce, v ruce
v ruce, v ruce, v ruce, v ruce

Tu vděčně s mým se stáhl zjemný tlak
a důvěřivě podala mi ruku;
v mé dlaní něžných prstů jemný tlak
mnou celým zachvěl v mocném srdce tluku.

zlehčila, když v páně mužstvá
 vlnce mlukých rabek často se
 se v naší trasly na mým přeměně
 když hrubé rozkoše jsem měl
 muk rabských lokal krátce zapo
 Ie světlý obraz jinošského snění
 jich stále v dále zářivě se mihal
 a mň němž náruč nadarmo jsem zdv
 a teprv se mi zjevil v živém tle
 a teprv kouzlo lásky cívě

Však strážil jsem se toužebný, že
byť pohled byl jen plachým projevením,
ať jen divoť zakalí jen dechem.
Ji přenechal jsem skalní ukrývání,
jej vystlav: travou květinatou a ať jsem,
sám opodál si zvolil jinou slávu.
V les odcházel jsem s ostěpem a domů
zvěř nosil ubitou i vzácný plod,
jenž kdes mč zlákal zleztí vrchol stromů.

„Vlastně jsem byla hod-
notně šťastná, protože jsem
si přála, abych byla v práci
solenými slanečnými kuličkami.
Jedla jsem tu toveekou, inženýr-
ský doklad, a když jsem byla
v práci, poznala jsem, jak má
být práce. A teď po odchodu
sister,“

Vše upomínky nectné poroby,

z čarobných síl, s úchvatnou
 a krásnou jeho prepychu
 spevku za túžbu, v černej vlasej tkanine
 z menších, veľkých svaľace kalichu
 a z hlavy mŕtvych krúpej a pelu,
 čo viedli zariť, tu v snežnom biele
 Pod úmostím z čiernej kôstom smrti
 zrkadlo vzhľadaj, pokiaľ čisté, ľahké
 jablo pod kvetmi, veľké, biele
 tu sladkou milou, zastran, zastran

jak se, jak by, hravě blýskaly
 jiskřící blýsky v demantové hrůze
 a smát se rozkoš temně sluný třpyt
 jak hrát si po celé i na neziřících
 v neziřících dýmek bývály ryt
 ba zdal se dívat i po hrdle a kůži
 jak jak by spánků ta postel celá
 žar veselo byla zosobněná

Kdys před jeskyní seděl jsem spolu
a v půvab kraje pohled hřížili:
Pod námi v dálném široširém kolu
se sklony horstva zvolna nízily
ve zvláštním, divném podvečerním třpytu,
jímž zeleň stromová se proměnila
v zář skvostnou smaragdu a malachitu –
ta bujná zeleň, která všechno kryla,
níž, níž se čerčí protáhlými svahy,
po stupních klesajíc jak říčné prahy,
tu v hustém nakupení mnohohlavém
jak vlny slévajíc své vrcholy,
tu zase nad ostatních korún davem
pnouc osamělé pyšné chocholy,
tu skalka za kolmým úpadem
jsouc přerušena, srázem hlede stráž,
leží i tu
houst polehající
s níž poplávající
v dol spoště
Tak v čase
níž, níž se k
až tam, kde
v němž, nyní

Tu náhle stál jsem u ní, a ona dlela
jako vlna vlnící se vlnou.
Já vlasy měkké rozlily se naň
se skráně, jež se přitulila ke mně,
a když jsem stranou shlédl v Zajmy líce,
zrak láskou zářící mi hleděl vstří-
skůz vlasy své, rozkose a touhy,
v nichž skvěl se černé rasy hedbáv dlouhý
mým tělem prošel bůrné slasti plamen;
že chvějící se dívku bezděky
jsem zhlavál v prudce objeti svých ramen,
a srdce své se smálo mi v kv.

Však i když se na první pohled může zdát, že se jedná o zcela běžnou, všude známou a všude dostupnou rostlinu, není tomu tak. Vlastně ji nikdo nezná, protože ji nikdo nevidí. Všechno, co vidíme, jsou jen její výtržky, které se vlní nad povrchem vody. Vnitřní zrak našeho lidského oka je však příliš slabý, aby je viděl. Proto je potřeba speciálních nástrojů, které dokážou vidět i tyto malé, ale důležité detaily. A právě tyto detaily jsou klíčem k pochopení toho, jak tato rostlina funguje a jak se chová. Ať už se jedná o její květy, listy nebo kořeny, každá část má svou roli a svou funkci. A právě tyto detaily jsou tím, co dělá tuto rostlinu tak zajímavou a tak důležitou.

...v celé hanby znak;
...v kruhu
...stony, bicí slach
...Zda smíš a můžeš v kři-
...rozkoši a neh-
...sou losem tvého lida
...a tu pak štěstí moje
...pro bratřím hřích
...opět stínů roje
...v oku smích

Kdys ráno se mnou ke zdroji se brala
a s vodou nazpět k jeskyni se dala.
Já na lov jít se chystal; ale chvíli
jsem postál opřen o kopí a zíral,
jak vracela se k sluji krokem vily,
džbán nesouc na hlavě, ježž podepíral
tlak útlé ruky, vzhůru vypjaté,
nad měkkým vlasem, jehož houštku temnou
spjal pružný svlačec v pouto květnaté;
zrak s rozkoší ssál harmonii jemnou
těch krásných linií, jež utkávaly
působný obrys štíhlé postavy
a chůzí vděkuplnou zahrávaly
ve vlnách roucha, svůdně mihavy;
a když se skryla, ještě mému sluchu
se hlásil písní sladkozvuký ret,
již často pěla, – dosud zní mi v duchu
ten zpěv, jenž tehdy zazněl naposled.

Jak v jitřním poupěti
plá krůpěj rosy,
jak prsten v objeti

...světlo nosu
...nebe hvězdy jas
...kristal horská sluj
...chová v každý čas
...mé srdce obraz tvůj

Spíš v dol se pohorí
v sousměřím změní
...dole
...svět
...mne zraje
...bit srdce ustane
...než k tobě horoucí
v něm láska doplane.

Leč sotva umlknul ten sladký zpěv,
ruch podivný se ozval z hloubi lesa
jak praskot větví, supot, dravců řev,
blíž, blíž houští oživlou se nesa,
až posléz vyřít se bědný zjev:
zjev sešlé starušky, již v pustém vlání
snih vlasů polétal kol vpadlých skrání,
kol těla vyzáblého cárů směl,
v němž oděv rozsápal ji trním les,
i svrasklou kůži sem tam zraniv hrotem,
že krev z ní prýstěla. Strach šilený
byl v jejím pohledu. Prach s krví, potem
jí obličej skryl k děcku schýlený,
jež na hrud přivíjela pevným stiskem –
tak mimo mne se kmitla divným tryskem.

Však poznal jsem ji: Jarmo. téhož pána
před krátkem již svíralo nás obou –

O, jistě trýzní k zoufalosti
též prchá v pustinu před lesní zlobou!
Ci lidokupec chtěl jí upravit
to vnouče útlé, blaho jí
Hle, již tu z houští, slyš, jak ruce zbrání,
dvě jeho bířiců se vrhla...

Já, ukryt za pnem, v křehkém stromu,
moh' zůstat, věděl jsem, tajným šípem tomu,
a hon, jenž vynořil se z lesních stínů
jak přízrak náhle, byl by zmizel mžikem
zas v pustinu té hluché širém klínu,
jen chvíli zátiší mé vzbouřiv rykem -
leč při pohledu na starouhu šťvanou,
s níž kdysi stejné jho mou šíjí třelo,
a na ty dráby, pod jichž dutek ranou
se často svíjelo i moje tělo,
krev horkým varem do mé hlavy
a rudá mlha zvlnila se v oku,
dlaň křečovitě dřevo kopí stiskla,
a z úkrytu jsem vylét v bystrém
Na chvíli ztrnuli před náhlým
pak na mne drábové se vrhli s řevem.

Tu Zajma zamihla se mezi křemny -
zřím dosud, zviřeným jak letí prachem,
jak vlají černé vlasy rozvichřeny
kol tváře sličné, bledé o mne strachem,
jak ramena mi vzpíná ku pomoci
a blask jí šlehá z krásné zraků noci:
to nebyla již sladká holubice,
než za svou mláď v boj chvátající lvice.

Se země v lesní...
však slabý...
leč dráby...
ji v...
když...
k...
Tu...
k...
se zoufalým bolem
...

Jak bezduch pak jsem snášel bez obrany
vzteky pochopů, již spoutali mě
jich pěstí údery a bítí
když zpět mne vlekli, bratři, mne
zpět ve jho potupné. Já jedva cítí
trest ukrutný, jímž pokáral mě pán
bylť krutší bolestí duch rozerván!
A dlouho palčivý ten bol se ničil
v mém nitru chorém, až pak zpustla duše
a v osud bědný poddala se tělu
Zas jármu zvykla udušat
den za dnem v tupém odevlání
a douškem hrubých požitků
tu časem v nadrech bující se zmij'.
Však přec i chvíle povzletů jsem míval
a zanícení. Tu jak paprsk lůny
zjev zářivý vždy do mé noci splýval
a v toužný zpěv mé rozševlil struny.
Stár nyní jsem, vlas jiním prokvetá;
leč dosud jako tkán ze vzdušných třpytů
mé Zajmy obraz ke mně přilétá
a srdce brouží v moře sladkých citů.

chřest perel slyším na kotníku jemném
 a slyším její zpěv; zřím něžnou líc
 smích sladký zablýskne jí v oku temném
 a ruce lůdvě mi vzpíná vstřícně
 jak zvěst by mne k rajske lásky hodila
 tam k sobě, za hrob, věčnou na svobodu.

XVI.

Jest leckde volnost pouhý hlahol slova
 a svoboda jen hluchý, prázdný zvuk,
 leč u nás procituje denně znova
 to heslo bouřlivý všech srdcí tluk;
 kam zrak se upne, plamenem je psáno
 a koldokola věčným zvonem zní,
 je prvním naším vzdechem každé ráno
 a večer modlitbou je poslední.

Když v dálku bez mezí nás vábí moře
 a volný vítr vlas nám rozvlaje,
 když na obzoru kmitne hříva oře,
 jenž uzdy nezná, stepí tékáje,
 když hrdý orel před námi se vznese
 a křídlem zahrá v modré výsosti, —
 tu ruka vzpjatá poutem pozatřese
 a rtové zachvějí se: Volnosti!

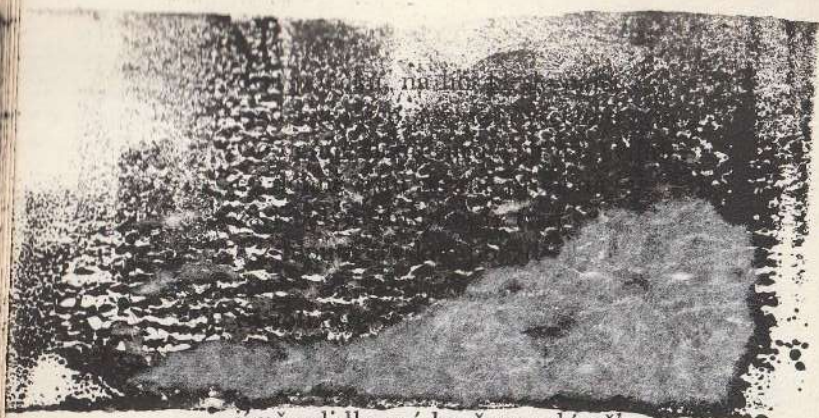
Ó volnosti, jak divukrásná báje
 k nám luzně šumíš z časů daleka,
 jak matný ohlas ztraceného ráje,
 jenž dřímá ztájen v srdci člověka;
 a duch náš s poutem srostlý jedva věří,

že ti ta zvěst než snive zla
 bylo pravdou, co se v dalece
 býval kdysi svobodou
 Tys klonila se děcku do snů
 jak zářná víla s hvězdou v čelenkou,
 když děd mu čítal starých kronik řádky
 tys byla pravou juna milenkou,
 tvůj zrak se před ním stále nábí
 tys byla dumou vzletných jeho chvil,
 on ve snách pro tebe meč lesklý zdvíhal
 a ve snách pro tebe krev horkou lil.

Tys v noci rabství byla hvězdou muži,
 ač dalekou, ač nedostižnou, žel!
 Dum jeho tajnou, věcnou byla druží,
 všech jeho tužeb cíl jen v tobě tkvěl.
 Jak země zaslíbená z dálekyneš
 i své lbi, když nad okovem sní,
 a mihotavým leskem ještě splyneš
 na mroucích očí zásvět poslední.

Ó volnosti, ať v doby rtech tvé jma
 zvuk plný ztratilo, kdys jasný tak,
 ať seba zistnými je znesvěceno,
 již na sva trziště tvůj věsí znak,
 nechť na svůj prapor vetkali tě lživě
 i mnozí škudci pravé svobody
 a ti, kdož sami znikli jha, zas divě
 tvým jménem rdouší jiné národy:

my chováme tě v srdcích ryzí stále,
 nás učí znáti plnou cenu tvou

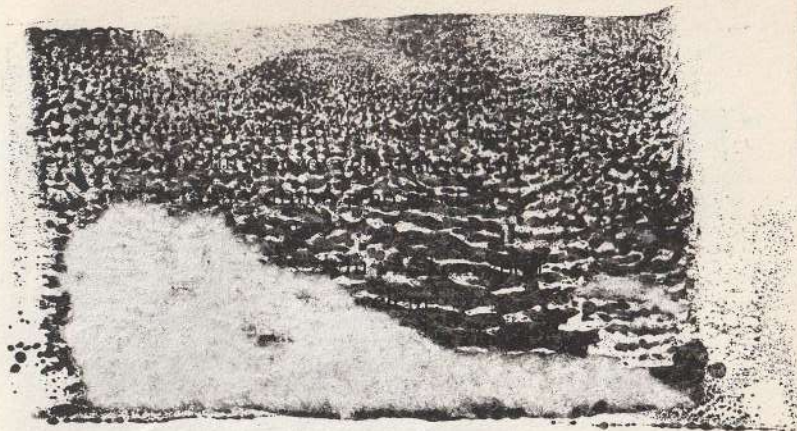
jímž udidlo své hryžem celý věk;
kdy po šíji nám šlape cizí pata
a každý chám nás tupit, mučit smí -
rty mlčí sevřené pod bičem křá -
lče v srdci bouře touhy: Volnou! hrom!

XVII.

Když nad zemí stáhl se tmavé
jak v rozlíceném den, a
jich zahrmlí síly, a
tu vzhůru isťme!

vstan, bouře, v čele hrůze a moci,
všech živlů probud nekonečný vztek,
ať zem se chvěje v troskách, dnu, noci,
v luh rozlije se moře, vodstvozek!

Co pána našeho, vše zpusť valem,
přít odnes vlnami, v poust luh, změň,
sklať s větví květy, plod kaží s palem,
zlom, vyrví z kořeni, ať liem peň!

XVIII.

I boha našeho, vše zpusť valem,
přít odnes vlnami, v poust luh, změň,
sklať s větví květy, plod kaží s palem,
zlom, vyrví z kořeni, ať liem peň!

je zbožna ucta k pánu.

Tak nejsvětější člověčenstva
je v službách otrokare.
v líc samu božství věčného
ry, zpuť valem,
přít odnes vlnami, v poust luh, změň,
sklať s větví květy, plod kaží s palem,
zlom, vyrví z kořeni, ať liem peň!

Ret

a roz

... jeho zákon zvrátil,
nám bédným chválí svatý vzor,
sám podíl moci zchvátíl,
ve stínu příznců pánovy
se těší mrzkým plněm
a za to světí okovy
jak v posměch mistra jmenem

O bože náš, náš pravý bože, slyš
Ty bože chudých rabů,
jenž do zlata svůj oltář nestrojíš,
své kněží do hedvábu,
jenž trůníš v kráse přírody
a v prostých srdcích tluku:
ty velký bože svobody,

... zdvihni mocnou ruku,
z pout ...

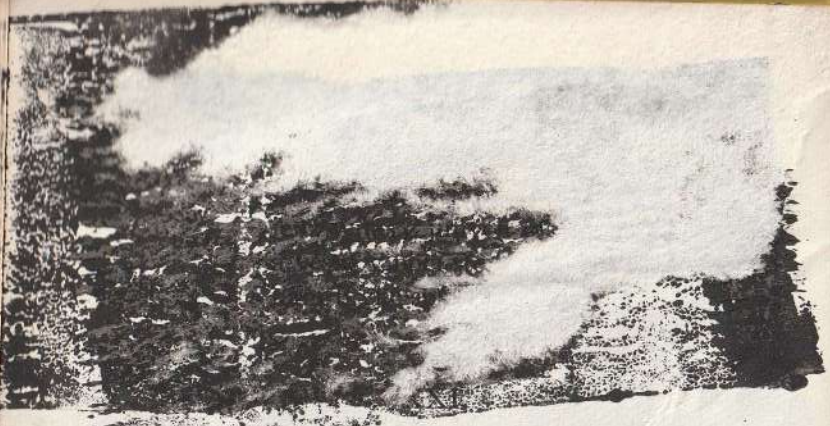
Um

lava,

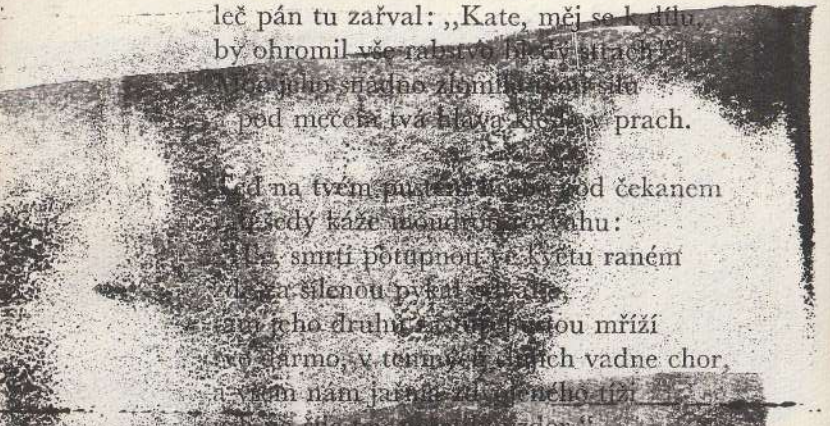
v nejzazší kout
temnou zní hudbou
železných pout.

Nespočítá, nedozrít,
co nás rabů chová v tmu
myriady druhů čí
stejnou bídu, stejné h
berou nám i slova
trpět musí otrok
Ticho dole! Ani
Kdo jen šepne

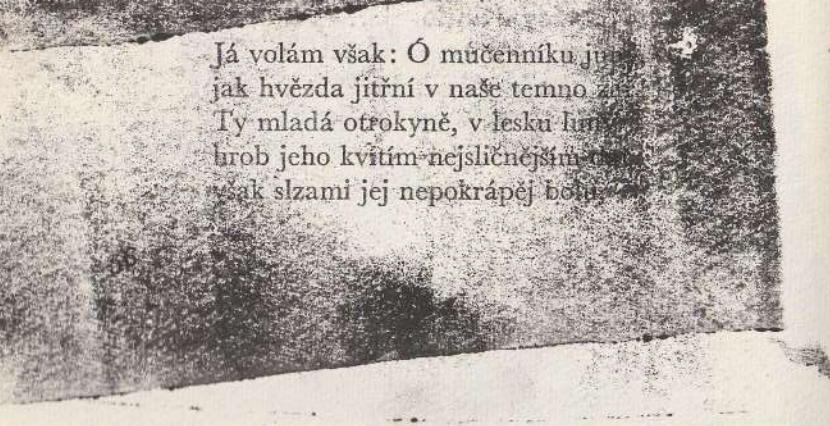
Ale jen rukou

Ó jinochu, tys nadchl hrstku druhů,
by vzepřela se hrdě strážcům svým,
dlaň povysmekla z železného kruhu
a trapičovi zahrozila jím;
leč pán tu zařval: „Kate, měj se k dílu,
by ohromil vše rabstvo hrdě svých
a jím snadno zlomila se síla
pod mečem tvojí hlavou v prach.

Ed na tvém poutě káží pod čekánem
a sedy káže moudrošů vahu:
„He, smrti potupnou ve květu raném
v dála silnou pykal se váha,
ať jeho druhů zřetelnou mříží
vše dármo, v temných chuch vadne chor,
a všem nám jasně zářícího tůž
vše na síle tvoje vstříl v zhor.“

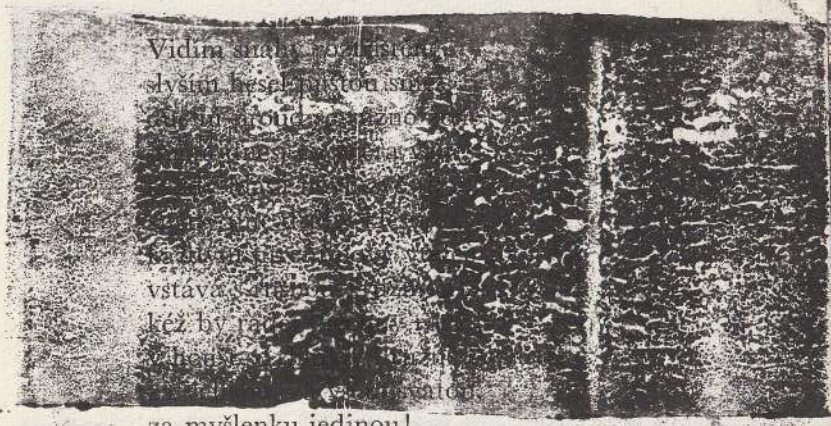

Já volám však: Ó mučenníku jím
jak hvězda jitrní v naše temno zář
Ty mladá otrokyně, v lesku hlině
hrob jeho kvitím nejsličnějším
však slzami jej nepokrápěj bohu

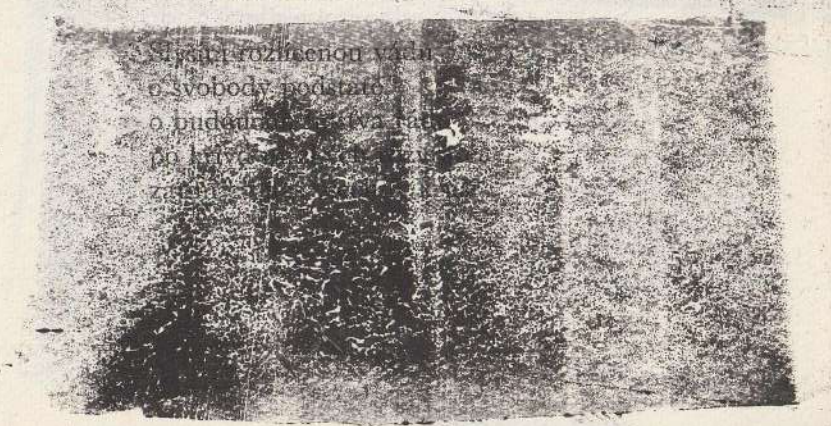
My vlny
a lepší podzemní jich temný kor
My pouta nesem v plné slunce záři
a k tomu ještě hanbu, těžší pout.

XXII.

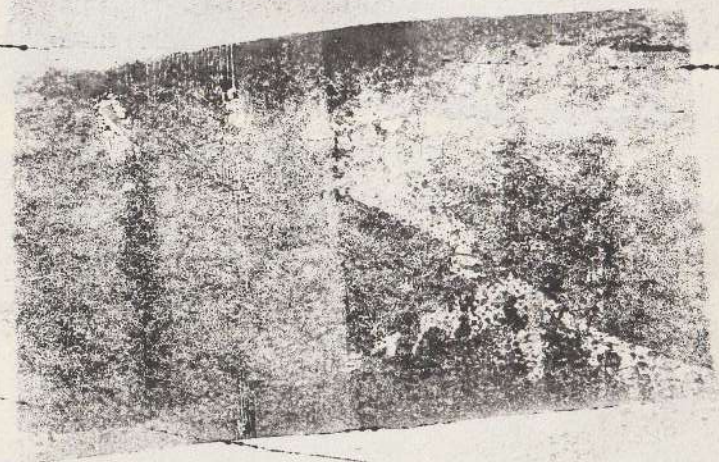
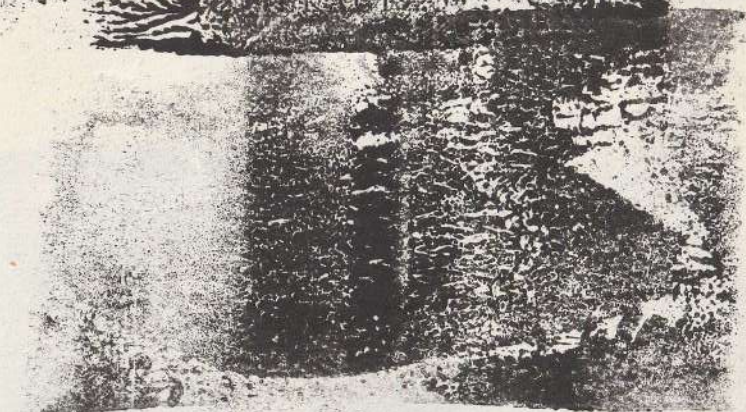
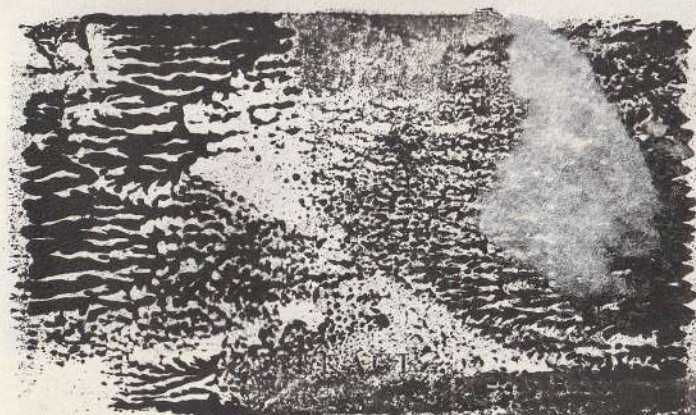
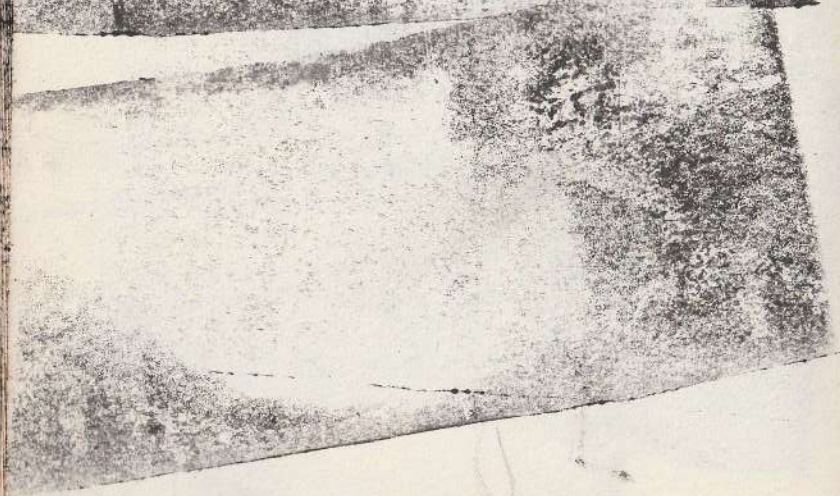
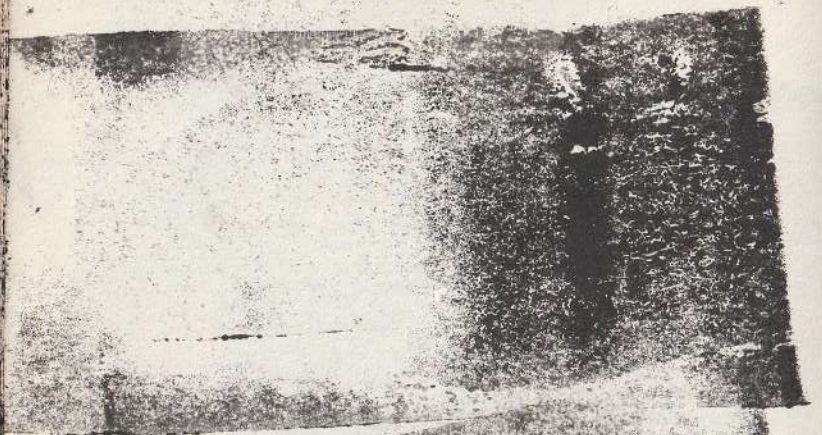
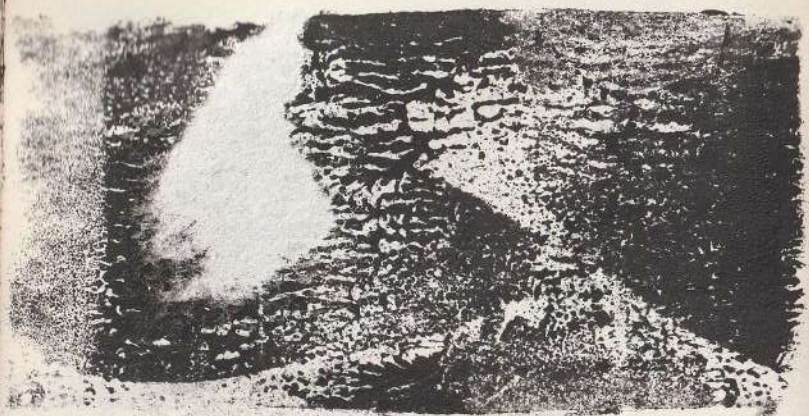

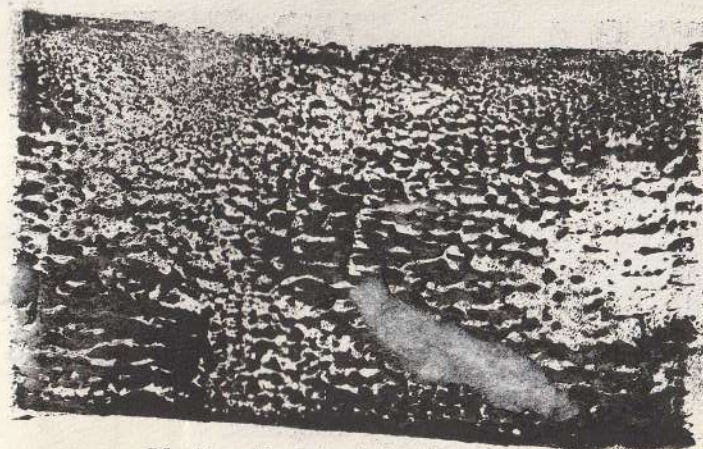
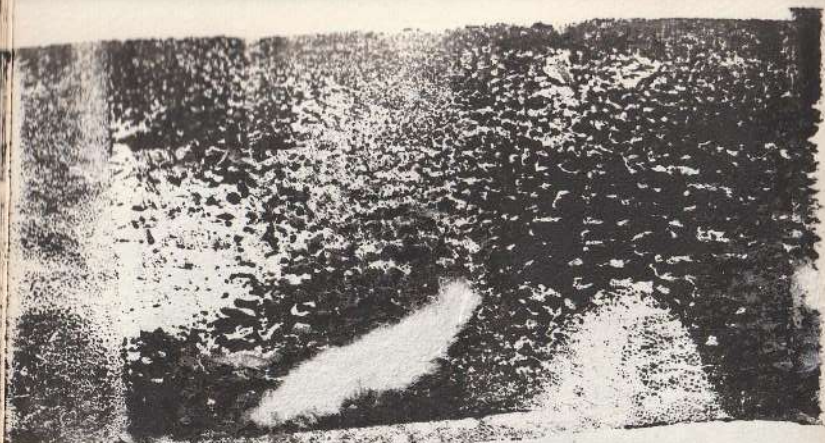
Vidím snahy, o zřetelnou
slyším hesla, o zřetelnou
ať by raději, o zřetelnou
vstava, ať by raději, o zřetelnou
lež by raději, o zřetelnou
vstava, ať by raději, o zřetelnou
lež by raději, o zřetelnou

za myšlenku jedinou!

Slyším rozřecenou vlnu
o svobody podstatu
o budoucnosti radu
po království radu
zřetelnou, o zřetelnou

Vy lány široké a luhy,
polí nesčíslné pruhy,
kam až sahá chodce zor,

jak snavě m
jak zdavě m
když letí zrak tvůj p
vase vzorce p
až k modré h
obrys lehce v
na obzor!

zeleně a žalé

českou d
jej vzpomín
z těch
těžko
necht kdekolí váš rodák vězí,
jej oblétá dech vašich mezí

a ve vás jen
když nachází, sám sobě navrácen.

jen jedna h
pravě vzbudí
65

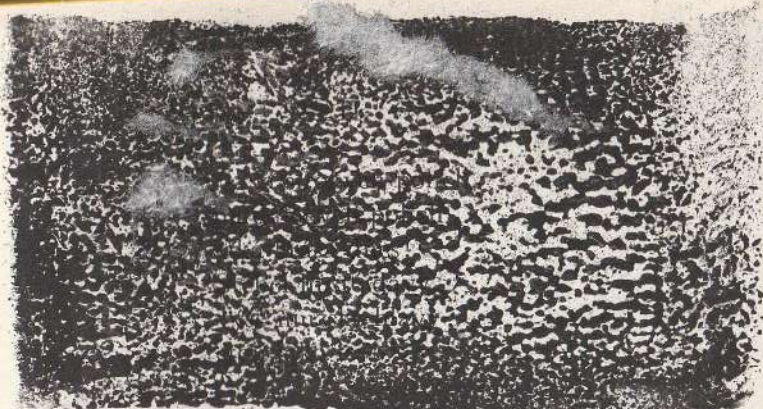

Nechť klasy dučka sáhnou třeba
nebo jít za skývou chleba
v trhů vír a dílen hluk,

v ten ruch a shon
jak dahý zvon.
jenž zabloudilce volá zpátky
v kraj, kde je doma, na jeho matky.
vždy onen zvuk
se ozve zas a zrychlí srdeček.

Nechť valem tihněm v městské vráhy
přece náš je zivel pravý,
pravým teplem dyš krb
rám jedinec
v te stíně,

kde v dál se táhnou lány, luhy, --
kde voní douškou mezi stuhy,
kde zvoní srp
ve žlutém obilí a modru chrp.

Klasů jasné vlny
těžkým zrním plny
šumí vedle cest,
když se schne,
mezi nimi se schne
na státních hvězd.

V brekatovém hávě
v plně lemu slávě
zají každý tan
tíši se svých kří
seček ušlechť
sluncem zůstat.

Však tu mívou náhle
prochvělo cos táhle
jako teskný vzdech,
jak by všechno zbledlo
s uleknutím vzhledlo
k hrstce sedých stře.

Odruď blesko cosi
zasvitly v křivce
v jutrnní náde.

Kosy ten, s krbci v pasu,
došel k moři klasů
kosy sklonil v zemi
nahore pak na ně
složil drsné dlaně
chvíli postál němý.

Sbor ten, s krbci v pasu,
došel k moři klasů
kosy sklonil v zemi
nahore pak na ně
složil drsné dlaně
chvíli postál němý.

Ještě v zadumání
rozhlíží se plání
přes ten zlatý les
pnoucí se tu v pyše
po široké lísce
naposledy dnes.

III

Starý sekač

Úroda tu požehnaná
jenom hleďte na ni
jako jiskřici se zlato
v boží štedré dlaně.

Sbor ten, s krbci v pasu,
došel k moři klasů
kosy sklonil v zemi
nahore pak na ně
složil drsné dlaně
chvíli postál němý.

Starý sekač
Nechť, boši, mudrování
raděj čile k dílu
dokud slunce v pláni ohní
hledám vám v oči
A ty, mládý joráku
čiperný, sís zíváku
ne zahýstáme kosy
zazpívej nám cosi!

IV

PISEŇ MLÁDEHO SEKAČE

Sekači jak vojáci
jdou si pěkně radou
jdou si polem veseli

a kdě

Kosa

nakl

byš

visti

V jeden ráz hned celý sk
leží porubáný,
ale jeho mrtvoly
jsou jen klasů chocholy,

jsou jen klasů chocholy,

jsou jen klasů chocholy,

voáci jsme písko

a nás pělá křiv

naš tane

jsou jen klasů chocholy,

jsou jen klasů chocholy,

jsou jen klasů chocholy,

jsou jen klasů chocholy,

jsou jen klasů chocholy,

jsou jen klasů chocholy,

Kosa k tomu tancí

rozvlněnou pšenici

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

do lesa, který v d

i les, který v d

i les, který v d

i les, který v d

i les, který v d

i les, který v d

i les, který v d

i les, který v d

i les, který v d

i les, který v d

i les, který v d

i les, který v d

i les, který v d

i les, který v d

i les, který v d

i les, který v d

i les, který v d

i les, který v d

i les, který v d

Tak užal, jak si to myslí,
 až nám moudrý chyták
 přám se, jak se má,
 jakým žít a jak
 lást si po pány, kněze,
 nám ni hrstku trávy?
 A proč rukou mozolnatou
 lopotím se v poli,
 z něhož jiný žeň si zlatou
 vozí do stodoly?

Fiskra

Vždyť on královským triplatem
každý mozel zlatí!

Finny.

Baže! Kdo z nás hodí kosou,
věru málo ztratí.

Spis: tou kosmu

Starý sekáč

Už nás práce volá.

1. Aki az a legkevesebb ismert
 2. Aki a legkevesebb ismert
 3. Aki a legkevesebb ismert
 4. Aki a legkevesebb ismert
 5. Aki a legkevesebb ismert
 6. Aki a legkevesebb ismert
 7. Aki a legkevesebb ismert
 8. Aki a legkevesebb ismert
 9. Aki a legkevesebb ismert
 10. Aki a legkevesebb ismert

Poeta

(na procházce):

Dub osamělý vévodí tu kraji
jak obě zasmušilý v plesu žní,
snad zbytek doubrávy, kam nosí v raji
svou ještě oběť pohan poslední.
Zde usednu si na omšeny kory,
bychť draud novy stráživejších dnů
svým znakem v puvab mvy letní vnořen
taklipo m vlákna pavuči svých smů.

A matč můj vzdechl nad tímto divadlem,
že jediný zde rozkoš, obdiv hlásí,
má duše jediným snad zrcadlem,
v němž obhlíží ten kraj své letálo stí.

1. *Právě to, že Bolesti jsou*
se všudem přehlídány, že se všude
kos-prostých lidí, v domácnostech
z ulic hrabých, slouží o vše, o
svět, zamlklý, slavný, o
svět, který nečeká, že přijde

nežným snivé lice,
jž Booza jímá uzardělá Rut.

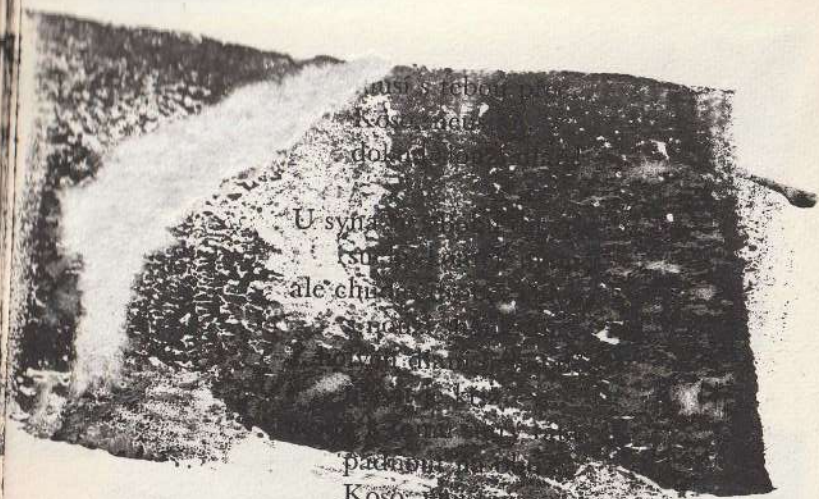
Můj život sám — zda bdením jest či sním
Co přelid poutí v něm? Co skutečnou
jdu světa, kde ruchem každého
tak je povrch, ale spíš zabýváš
jak mrtvým vzdušným proutem se vznášející
z ovčím rohem le země obléká
co podstata mý jehor? Evidentně
můj divadlo, v němž nemám dech
I v nitru vlastním citů vlnobití
— bolest, rozkoš s vášní závrati
anež se jímá jak odraz žití
to světa toho rady neplatí,
kde tupým snem se jeví život davu,
jenž tyje v požitku neb jako skot
ve stále robotě svůj lže pot
pod těsným jarmem sněhových

Snad Kosmů duchů kdž v mrtvém žití
na zemské kouli mrtvých ležících
by tvář jí zryli chodící

MYŠLENKY SEKÁČŮ

Starý

Co jsme my se natancili
spolu vesele,
co jsme kosa pokosili
pšenky, žito
A přebíhala řeka
makrofit
vůle hřada

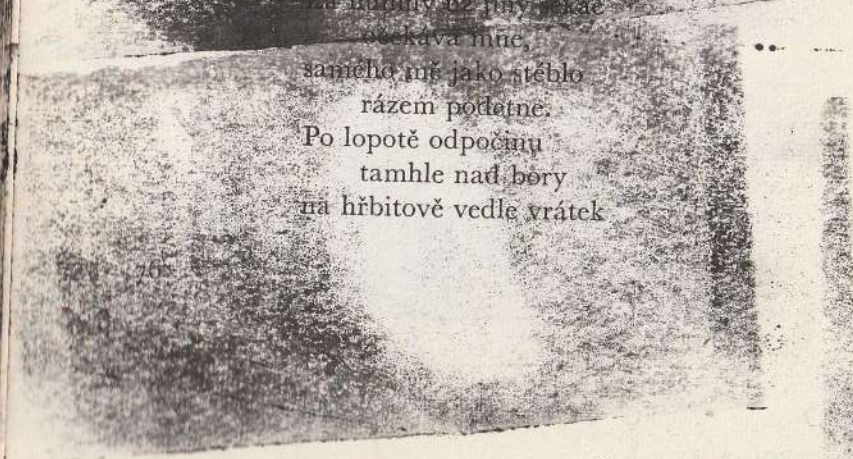
Ustí se nebo
Koso, nebo
dokud stačí dlaní!

U syna
Koso, nebo
ale chudě

padnou, nebo
Koso, nebo
dokud stačí dlaní!

Beztoho za krátkou dobu
bude konec as,
službu vypoví, nu tak
stárím klesne
a pak musím to zlobit
navždy stárím
chodit pěkně po
v pátek želma
Koso, bráně
dokud stačí dlaní!

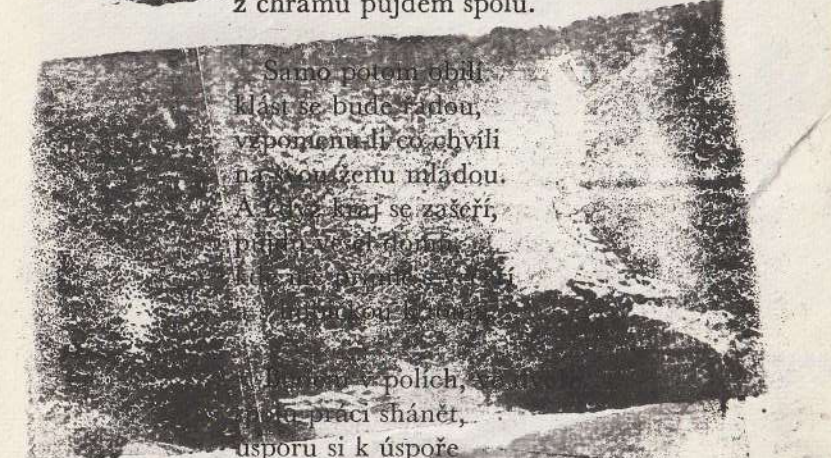

za hřbitov už plynul
čekava mne,
samého mě jako stéblo
rázem podletně
Po lopotě odpočíná
tamhle nad bory
na hřbitově vedle vrátek

u své Barbory.
Koso, nebo

ne děvčátko,
z chrámu půjdem spolu.

Samo potom obilí
klást se bude řadou,
vzpomenu-li co chvíli
na svou ženu mladou.
A když kraj se zaseří,
pobíhají domy
když se vrátí
a v polích

v polích,
práci shánět,
úsporu si k úspoře
do truhlice schránět,
bude řešit zakrátko
stříbrný náš hlasem,
koupíme si prasátko
a snad kravku časem.

... a byla se svou ženou
 odpočinu do noci. A
 pak se šel k ní a dala mu
 dečka byla k ní pověšená
 scházely ke zemi a
 troje na pět a z nich
 každý z nich byl v jednom
 z vrásek celého světa
 Vzpomeňte si takhle na
 vztekle machnout do vshol

A high-contrast, black and white photograph of a person's face, heavily shadowed and distorted by a grainy, high-contrast filter. The image is framed by a thick black border. The person's features are partially obscured by deep shadows, with only the highlights on their forehead, nose, and cheekbones visible. The overall effect is dramatic and somewhat abstract.

A teď pomocník mi ještě,

[illegible]

Vedrem s čela prýti pol
při páže,
při o pískot
při rube, vaz
při mlen v
hoy, tady,
mleč vesel, jak
rosteu snopu řad;

Mlatci tepou o
až je ruka brní,
ať čel jejich horký pot
krápá v jasné žil

et pak jich dle
máým zrakem
že pšenky hro
upn žláz, z

A když mouku vyrobí
přec mlynské plasy,
ne pělejší ozdobí
dopřít panské kvasy,
přec jen chleba kus
přec jen celý
tém, co v pötu orali,
v zali mlh

Mlatci

S hrabem
děvčátka už jdou
ve vysokém žitě

okrátkám,
pě z mlaťm ustavičně
při tšuh

Reak vrazí čela
čelů uchy slů
mý dom na lůk lehký,
ať se v pösc

mák se rumění,

Zemřel
pod hro
otně mlaťm
pöřed v
v hneč čel zem
rozkvete mlaťm
lů bych

Zmizela mi v žitě

ženom
pöřed v
pöřed v
pöřed v

Malý

jeden zraje a srovná
byl mi tehdaž
Rekl jsem: Ty
neosmáhneš

jako drahý obrázek.

Tu se odkuds vrátil z dalky
hráč a hýřil, mladý pán,
ze zahálky
zámek
po
zlá
Radost
černý pták
věčně

dobrý
vlastní zrak

zamračil se
odkud

ale mne
temný havran

Co můj život? Zima
v zimní mráz i letní
prach

za můj trud a horký pot:
chtěl jsem jen, by láska ženy
bez proměny.

co zdě
nadlehl
rozměny
svědrou
vše
rudou mlhou
vztekm

rudou mlhou
vztekm

o celou hodinu daleký břeh.

Lůnko mi ještě
 bez ženských pom
 dásně se v p
 něsám kout
 kápně naba
 chýnou tě v ch
 těžko se hnout.
 Zkalk ti zrak
 starosti mrak
 heřky květ chudné
 rozkvetá v rodině -
 snad i já pak
 přestanu pět si jak v povětrí pták.

A přece m...
všechna...
jedina...
v chudobě mraz...
všechny s ní klopy...

...a tak v mase pon slyš vesely smích!

Kraj celý oživ prací dělných rukou,
zní širo hudbou žatvy různozvukou:
tu smích, tam spor, v šum hrabíc srpy zvóní,
všude roste lid k nové pili hoší.

[illegible]

...v hrdle ženci

iva, a
 Lina
 ad S
 by
 jez
 ka
 had

[illegible]

v tu dálku širým kruhem rozprážený.

Snad bychom se mohli domnívat, že v
těch pamětech, které se týkají
těch obětí, paměti, které se týkají
jiz hluboké zranění, paměti, které
těch pamětech, které se týkají
nad pokolením, které se týkají

[illegible][illegible]

až zhlédl v dálku plížiti se kolem
řad psanců, bibli celujících s bolem,
a mpmchy obklopené drábů četou.

že oslněn a podivením němý
lid vůkol rabky šlonil se až k zemi.

Lec žaluje nadhrybníky, kteří
 přec by měli být zvědaví na
 tou nivou, kde se ztratil
 jez zastraněný v dubu.
 Však jedná se o dub, který
 co dub se chvilu nepohne
 své strachy, leč jen své
 mu se jen tak otáčejeval.
 – Když začne vidma přehla vidma
 vidma se otáčejeval; – věčná práce lidská

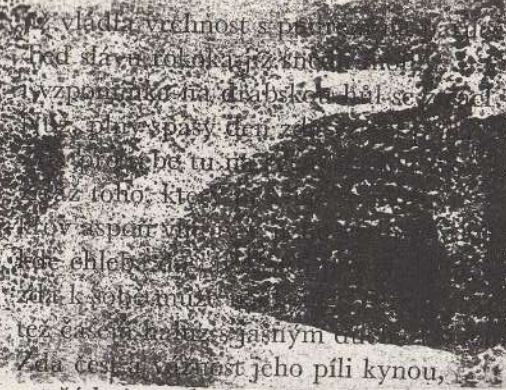
ten král se střídal s králem, nové rody
trůn týčily nad krvavými brody,
ať šla jim v patách pohroma a sláva,
i tento kraj ať střídal panovníky,
ať měnily se úrody, národy,
i mrav a víra, zpráva, zpráva,
vždy stromech viděl mloučky státi kolem
sít, žiti, kručící plápnout se počala,
a v poledním jasu pomlula, katem
tak stejně hostil předtím slunem sedly,
jak nyní víta sekače s novými chlady,
ke stádku pohově na pažích mohl
a dělal na posledním ze svých sůk
pen věchý zachová si zeleň chudou,
i po staletích vnuci jejich vnuku
své kosa pod ním naklepával budou.

A nechťsi lidstvo k výši jakékoli svým duchem vzlétne, zjemní svoje žití, ta práce prastará na plodné roli.

[illegible]

Ten kov, jenž se obrázdí, klasy sěče,
měl zemi vládnouti; ale z dávné doby
svět podmanil jen v divém tvaru meče,
a ten, jenž sám klesl do poroby:
však přece náhlať nebo tvoří,
ať se jen tak jedné, jemuž však se kory.

Co dřív byl klaně-kol na své lůžky,
vždy viděl na ně jako na hlobočiny.
šij skláněti pod jarmem pánské pychy:
Tam, spóry rum kde zarost ostružinou
kdys hradní velmoži lid kraje bačeti,
naň každý věk jen těžší dutky pletli.
Jen jednoty kosti vzpřimily se vzdorně
a klaněti zatkl polník za lem škorně
a mládež výzvnem se pomstil tepem
na pánských lebkách okovaným čepem
pak v horsi ještě otročili muce
až do časů kdy klaněti se holi.

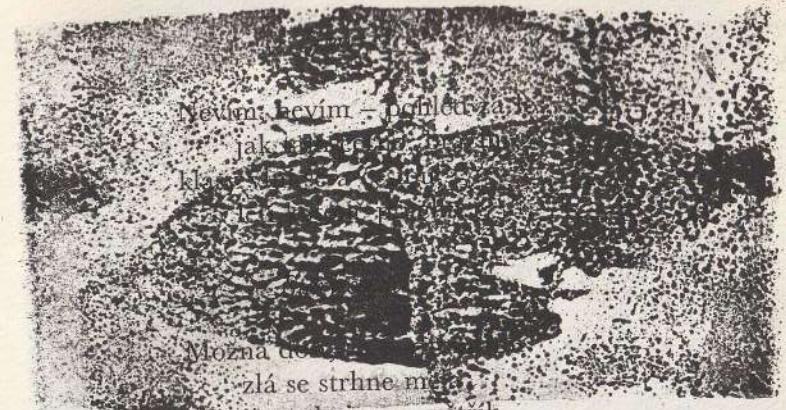

vladla vrchnost správně, když
 řed slavnostně kytli, když
 vyzpomínal na diabolické káň se
 plav v pásy den, zde
 ať se tu má
 z toho, kdo
 ováspat v
 káň chleba
 zám k sově mluví
 teč časem, když jasným d
 zda česká vrchnost jeho pílí kynou,
 ret žádný s pohrdou se neukříví
 nad prostou kytlí s čerstvou, ale

v
 Z
 d
 s
 p
 k

Starý sekáč:

Nevidím, hejvím – pochlepu
 jak
 klas
 Možna

Možna
 zlá se strhne m
 ale nám zde jenom větrík
 zchladí horká čela.

B

však ten hlídá místo klasů
 chrpy hezkých očí.

Reda, reda, reda, reda, reda,
což se ani řečí kmitnout

Hledme bloudka zariiveno,
jak hned zuby cení!
Což se ani řečí kmitnout
nesmí tvoje žínka?

Pobled raději, než se zbloudí
sotva vesele zbloudí!

Z těžky, těžky, těžky, těžky,
všechno, všechno, všechno!

Nejsme ničí chlapi.

Starý sekáč:

Už jano, jano, jano, jano,
což se ani řečí kmitnout

Reda, reda, reda, reda, reda,
což se ani řečí kmitnout

Dá ti -- --!

(zdvihá jezdecký bič):

Dám ti -- --!

Pojď, pojď -- tu má kosa!

Starý sekáč:
Zpátky, zpátky, zpátky, zpátky!

Simon:

Odprositi nás musí!

Starý sekáč:
Už jano, jano, jano, jano,
což se ani řečí kmitnout

Jiskra:

...koukol -
...na
...koukol -

Sekáč:

Dobrá kosť na sekání
...koleni nehlavě

Pustte!

Sekáči:

...křavěho pruhu

Simon:

Nuže poslyš, že tve háně

...vzdám se

...vzdám se

...vzdám se

...vzdám se

...vzdám se

...vzdám se

...vzdám se

...vzdám se

...vzdám se

...vzdám se

...vzdám se

...vzdám se

...vzdám se

...vzdám se

...vzdám se

...vzdám se

...vzdám se

...vzdám se

...vzdám se

...vzdám se

jíme skývu vlastní práci

dobře zaplacenou,

režný cár ten koupil jím

...vých cenou

...na alutizny

...trubcům zbývá

...jenz a tvých prstů

hlavě se kyva,

na tuc sáty podle mory

na tuc skřepě zlaty

na tuc skřepě zlaty

od hlavy se kyva

Mal hýv se kyva

Mal hýv se kyva

Mal hýv se kyva

Mal hýv se kyva

Mal hýv se kyva

Mal hýv se kyva

Mal hýv se kyva

Mal hýv se kyva

Mal hýv se kyva

Mal hýv se kyva

Mal hýv se kyva

Mal hýv se kyva

Mal hýv se kyva

Mal hýv se kyva

Mal hýv se kyva

Mal hýv se kyva

Mal hýv se kyva

Mal hýv se kyva

Mal hýv se kyva

Mal hýv se kyva

Mal hýv se kyva

Mal hýv se kyva

Mal hýv se kyva

Mal hýv se kyva

Mal hýv se kyva

Mal hýv se kyva

Mal hýv se kyva

Mal hýv se kyva

Mal hýv se kyva

Mal hýv se kyva

Jiskra:

...vých cenou

...na alutizny

...trubcům zbývá

...jenz a tvých prstů

hlavě se kyva,

na tuc sáty podle mory

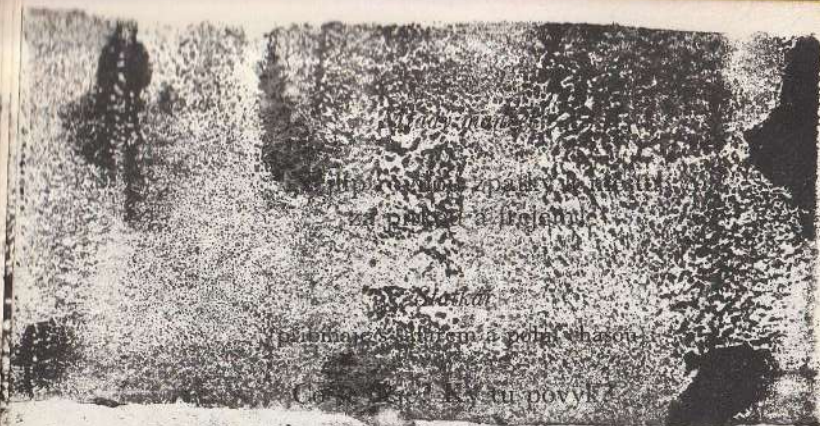
na tuc skřepě zlaty

od hlavy se kyva

Mal hýv se kyva

Mal hýv se kyva

Mal hýv se kyva

Stádkar:

...párkrát ...
...párkrát ...

Stádkar:

...párkrát ...

...párkrát ...

Jeho syn:

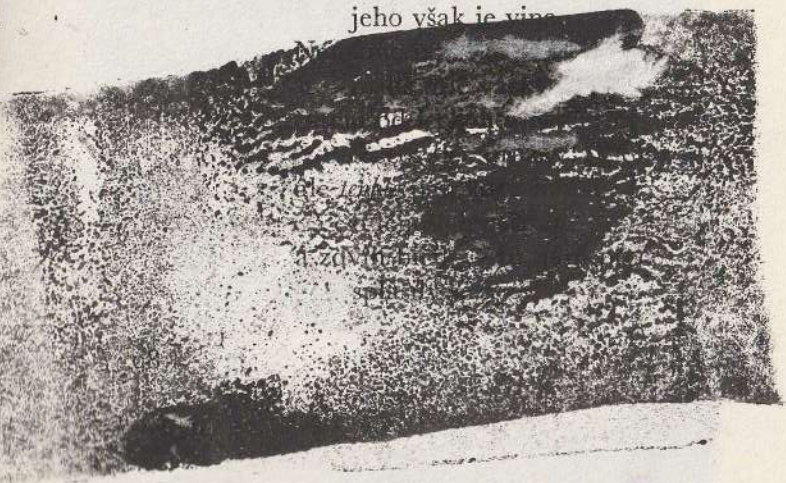

...párkrát ...

Cože? Který zbojník drží
napad mého syna?

Jedla:

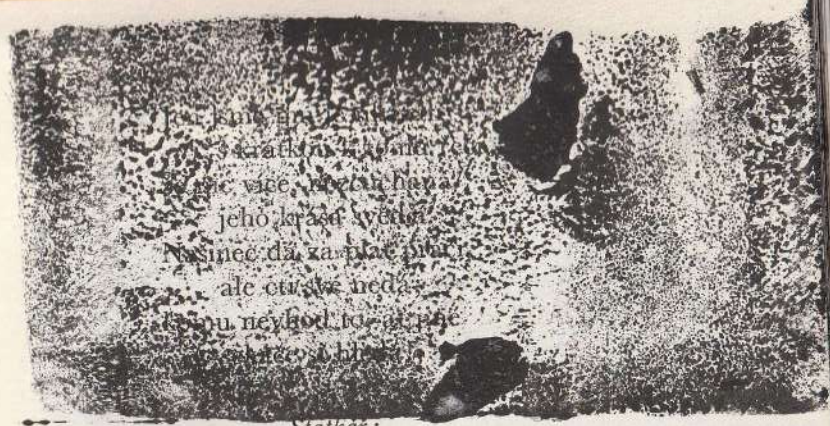
vsichni zajedno jsme byli -
jeho však je vinný

Gle-ich:

...párkrát ...

...párkrát ...

...párkrát ...
...párkrát ...
...párkrát ...
...párkrát ...
...párkrát ...
...párkrát ...

Stádkar:

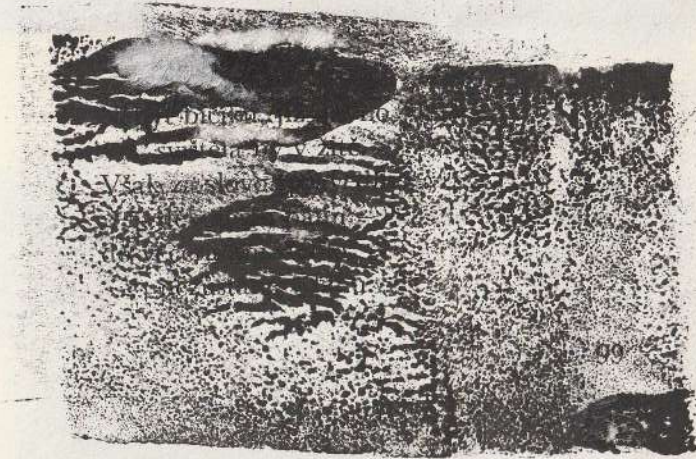

Net:

...párkrát ...
...párkrát ...
...párkrát ...
...párkrát ...

Stádkar:

Však vy, lidičky, se kósy
znovu chopte hbitě!

...párkrát ...
...párkrát ...
...párkrát ...
...párkrát ...

Však zase ...
...párkrát ...
...párkrát ...
...párkrát ...

je sbírací svět, jenž v eiziměch z rohu
zavítá k nám, když jsme v noci
jenž přijde z kůlny, má se k nám

I mně se někdy zdá, že jsem
jen zabloudilý, když jsem v noci
se rák břížem, když jsem v noci
zavítá k nám, když jsme v noci
A někdy se mně zdá, že jsem
jen zabloudilý, když jsem v noci
se rák břížem, když jsem v noci
zavítá k nám, když jsme v noci

a víc, než stihnu nejzlatějším snem.
Ne v jarní noci jen s bonní sněžné,
i v zimě, když jsem v noci
než mně, když jsem v noci
Jen mně, když jsem v noci
jen dacha, když jsem v noci
jen pro ty divy, když jsem v noci
zavítá k nám, když jsme v noci

Vždy jinak se mně zdá, když jsem v noci
uch car, když jsem v noci
red mně, když jsem v noci
zavítá k nám, když jsme v noci
Dřív na hosti, když jsem v noci
přezvedám, když jsem v noci
a shlízel útpec, když jsem v noci
na hosti, když jsem v noci
vše, když jsem v noci
mei sklonit zahradu, když jsem v noci
a pokorně jim říci, když jsem v noci
bud rák, když jsem v noci

bych mohl, v ašle, když jsem v noci
jen trhat sobe, když jsem v noci
a promítá, že jsem v noci
jsem odle, když jsem v noci
že i rý, když jsem v noci
mei rák, když jsem v noci
že slaben, když jsem v noci
svým, když jsem v noci
a slovem, když jsem v noci
snest s ríse, když jsem v noci

Ba, neznám, když jsem v noci
přezvedám, když jsem v noci
Když mně, když jsem v noci
a mně, když jsem v noci
se zbanem, když jsem v noci
ty stojí, když jsem v noci
K nim z, když jsem v noci
pruh, když jsem v noci
je, když jsem v noci
Když mně, když jsem v noci
jak čarovit, když jsem v noci

Dva polní květy jsou to chudě zkvěté
...a přec nad moje sny v nich vědu víc!

XII.

Mladý sekáč:

Kam jít, kde jít, moje láska,

Na taneční hostinu tan.

Mladý sekáč:

A já z panských – nedbej na to,
práhnou žízni, podej žbán!

Děvče:

Oč, že jiného bys coud
raděj z mého žbánu pil!

Mladý sekáč:

O, jak doněkterájské rosy
obcerstvil mě do všech žil,
jak by májová se hila
míza v údy zemědlené –
Pověz, u jakého byla
zázračného pramene?

Děvče:

Ke studance tance hravě
hodiváme v čase žán.

Slunce je tu, pláň
jako křídla
vzdálek tam
ho je plný lásky.

Mladý sekáč:

Děvče:

Pošetilých řečí nech!

Mladý sekáč:

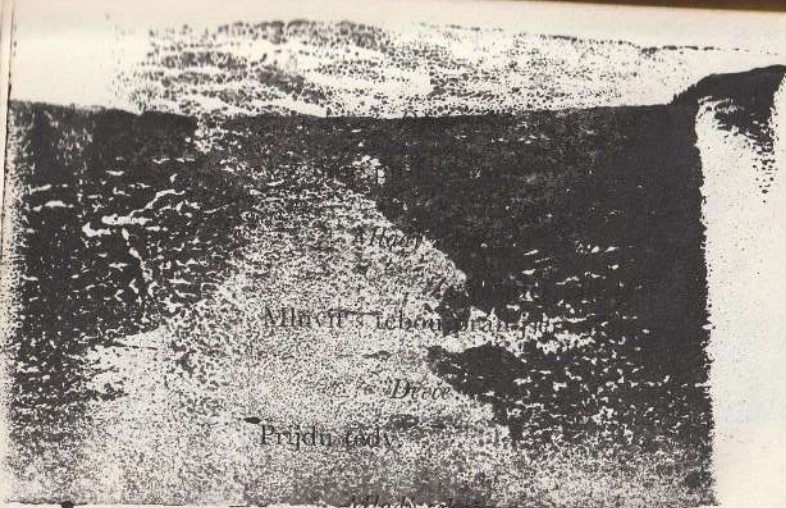
Co jsem řekl, pravda svata,
slyš ještě z krásk všech
jedna jen ty, má láto,
slyš se denně v útech svých
zám mne jak slunko jasné
rozamlý tvůj obličej,
bez něho mě těšit zbytec.

Děvče:

Žbánu nech a žbán mi dej!

Mladý sekáč:

Slíb, že na mne počkáš chvíli
pod kaplí u stánek luh,
že se soumrakem přiblížíš

Allyce: Lebon bran!

Přijdu tedy

Mladý sekut.

Se zbánem jím na hradě!

Mladý sekut.

Je večer!

Děve.

Přijdu tedy

XIII

Bude přehájet jít se z dálky hrade
 však pozvoila jíz svit nad hradem
 tu lánů část se dostane na hrad
 tam jiná svit slohne na hrad
 a jestli z ohrady
 jez útekem se táhne na hrad

Allyce: Lebon bran!

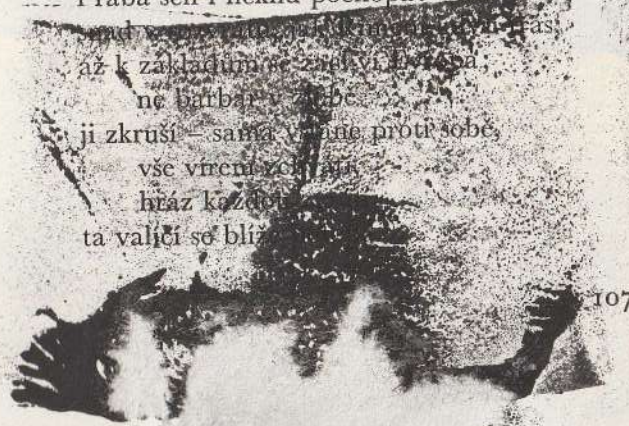
Allyce: Lebon bran!
 Allyce: Lebon bran!
 Allyce: Lebon bran!

když skleneš oblouk vítězne své brány
 a po temnotě,
 po divém hřmotě
 kraj rozplesáš svou vzdušnou nádherou!

O: jasná tma z tebe prave
 svit oné Bane zvesti pravku
 že Bůh te zžeh jak věčné zmluvy
 své shovívavé lasky k člověku,
 že tvoje krása
 vždy nová bde po každé bouři h
 Po každém vítu
 zas bdeho smíru
 i nám zvestíš v čas d

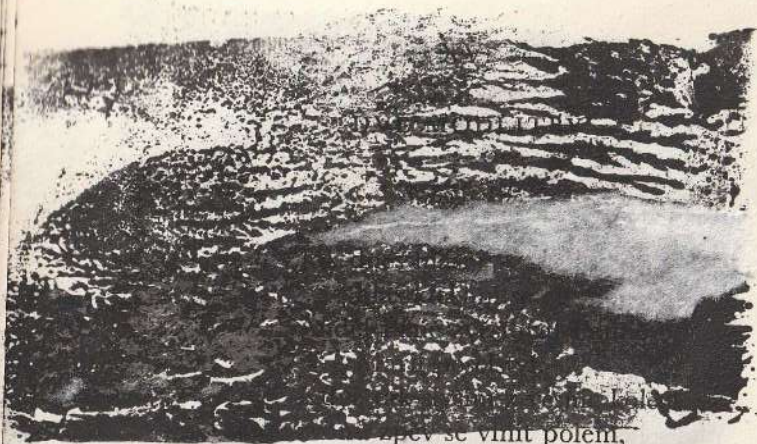
Jde hrozná bouř - je nás
 i raba sen i neklid pochopa:

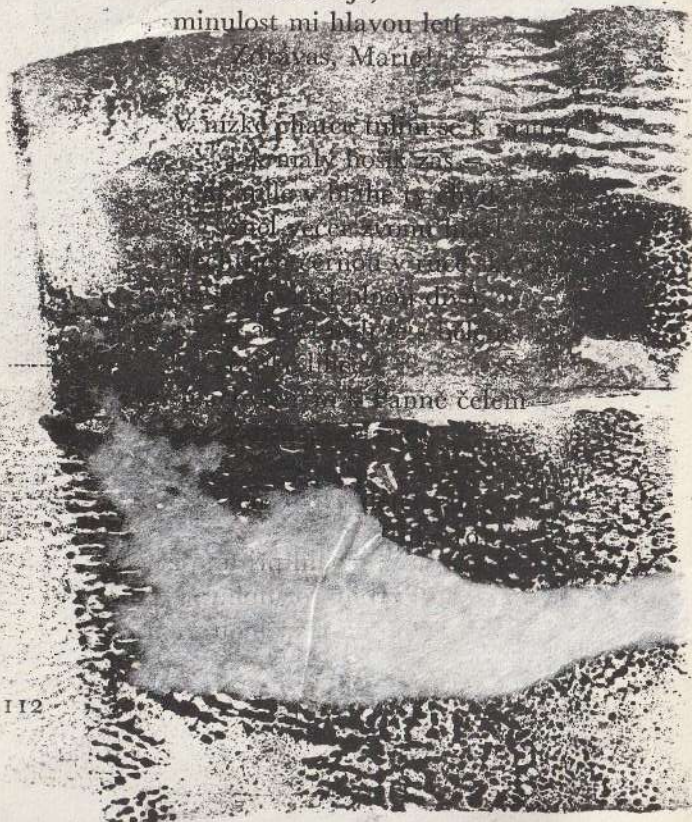
ad v čas d
 až k základům se zřet v
 ne barba v zbe
 ji zkrusí - sama v
 vše vřem z
 hráz ko
 ta valící se blíž

Wojciecha od młodej hrony
 i kłosa i łoz z łozami da w
 i kłosa i łoz z łozami da w
 i kłosa i łoz z łozami da w
 i kłosa i łoz z łozami da w

111

aprev se vlnit polem,
celý život na paměti
rázem ožije,
minulost mi hlavou letí
Zdrávas, Mariel

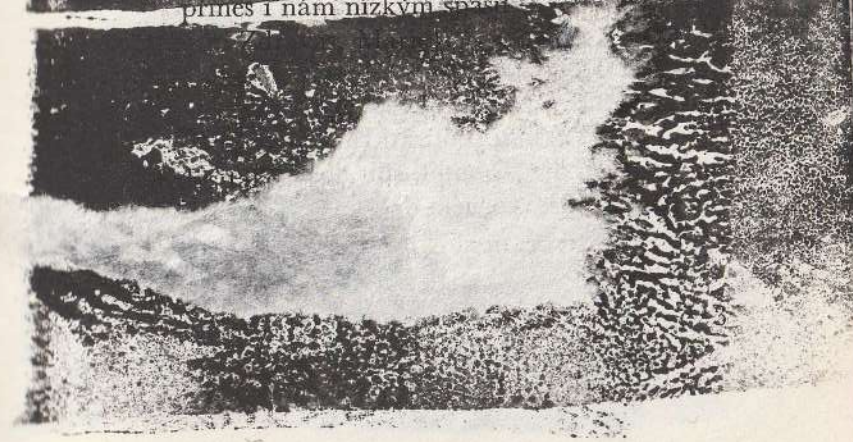

den, den, ráno
když tak se lást
někdyas probíhá
přesomstí až v době

k stáru žebrácké mi hole,
dřív ať raděj, Bože milý,
srdce dobije
nez těch kamení dojdou sá
Zdrávas, Mariel

Sám jsem v málu vzdával Ti chvalu
za dobro vše i zlo
bez žaloby po všechnu dobu
svůj nesl kríz a jít
ruce k nebi ruce má
Dopřej, Bože, něčemu svému
dobráj vlnku, až se čas
přines i nám nízkým spás

a modlí se již říkat neumím,
jak ar poklonil se jasným čelem
přes

kuč v oblacích mi kvete věčný ráj

neboť tu se zplývá nadpozemské zkažky
mnohdy ty klesl jsem, přemáhá zvoni
jen boj že kolébá vstoupit do slavy
ne o korst se vstoupit do slavy
ne o korst se vstoupit do slavy
ne o korst se vstoupit do slavy

řekneš mi, proč ti třeba
z chvíle odcenu s tou krivdou zlou,
o životě, o práci, o došků, o kus chleba
o čem své a lidem hodnost svou,
a státi k sobě, chudás při chudásu,
druh druhu profitati kalný hled,
druh druhá budit, silit do
a všiku svorném drá

slon, kosou, hlídka te
voje,
jenom jenom jenom
o spase
v samoty
budí, a dýc
tu rap
ze sp
plácen
ze
čelem

Poeta

Jež rve prázdní se. Jak para hneď
konst na ni klesá závoj soumraku
pozárech západu jen stopa bledá
se tě mihá v dalším oblaku
v dalším proměširaně, v dalším
v dalším vznika na hroz
v dalším scem v temno
v dalším se mihá v apl
v dalším z po
v dalším v vsic it ras
az pojednou terč lurn
jak duchů kahán báječný tam svit
a nestetný jak démant
s ním roje hvězdne vzešly na bíl

Kraj, dřív tak žárny, v heblou ser se taj
war za f
trati, splývá
jen r
vnikají

sera bém kánu z
už bna kánu

na osamění lehá, blahý mír,
nad strnisky a snopy v temném vzduchu
jen plachý sem tam šustí netopýr.
I notuje v tom kraji bezezvukém
jen serenada z lík rčenínkůch
sbor cyráků, rozplascných zab
ti trpasličí hudební lich
Však nyní dýš Eam serabem
nad šerou tlupou vzduchu
to sekáči, své na ramenou
jdou po rohoř domů pání

Pěv sekáčů

Kosy na ramenou
vrácíme se z lích
nohou ztrmácenou
do chatrčí svých.
Za námi posekány
jsou plny snopů lány
jak mandelů tam všude
i stoň jak hora zblude
až naplní se pání
kout každý v stodole

den jasný,
den spasný,
den velký našich žní?

sera bém kánu hodi
ze bém kánu plat
v bém kánu st rhod
po bém kánu
Jsme poselství v světě
jen dobří lidé
tý z lích bém kánu
a hladem z bém kánu
pro vzdání bém kánu
den bém kánu
a z práchní bém kánu
na jejich slávu zřít.

Vždy kosy naklepáme,
hned jak se rozední,
ze zvonek každá žní
však nadarmo se ptáme,
kdy na své půjdem s ní,
kdy svitnou,
kdy zkvitnou
i našich klasy žní?

Chudasa se neptá
žádný jejich směl
necht' a lhat' a lhat'
v práchu pod svým
Bez něho po něm
zisk sháněj, ať
svým modlám
ceť blýskotě
jim zlatě
od nás
než potu daň a krev.

Když kosu klepáváme
tu divně časem zní,
ne jako hudbou zní –
jak okov když se láme,
jak řinkot bitevní,
jak v seči
meč k meči
to časem třeskne v ní.

Kdo si shrnul zlatě
vyšší získal um,
mni, že právem za to
šlape prostý tlum,
že pro něho jen sety
všech požitků jsou květy,
lesk, ryzí, moc a vláda
že jiných lidí stáda
jsou zrozeni jen zlobu
a tluu smrti nest.

jen hmoždit se a k hrobu
pro jeho zisk a čest.

Když klepeme
svou kosu
přec našim
nad tím

v tom zvuku
o lepších časech sní.

Poeta:

Ba, přijde vaše zeň, vy duše prosté,
vy, jimž jen lopot hrubých úděl dán!
Již setba v zemi jest a zvolna roste,
i váš se zazelená tichý lán.
Sic porážnu jen dosud zrna klíčí,
a mnohde zeleň spálí mrazu dech,
jen praené stébla útlounká se týčí,
v hrud bijme se, nás je to vůle všech.
Z nás každý mni, že máme, lidé,
lesk šťastnější než davy, lesk
i frází plamennou, již v sobce buší,
chce – sobec sám – se nad ostatní vznést;
ač bratrství a rovnost na rtech máme
a řádům křivým ohlašujem boj,
přec požitků, jež z nich jen klíčí, zdáme,
a nosíme jich voje pyšný kroj,
tím pokrytectvím horší oněch málem,
jichž úprimně se hlásí dravčí skřek,

že všichni Já jest bohem jich a králem
ať se, co choutkám jeho vde,

...ojí vojsko proti sobě zrim
a všichni budou, všichni vime.

Pať se, co choutkám jeho vde,

...ojí vojsko proti sobě zrim

a všichni budou, všichni vime.

Pať se, co choutkám jeho vde,

...ojí vojsko proti sobě zrim

a všichni budou, všichni vime.

Pať se, co choutkám jeho vde,

...ojí vojsko proti sobě zrim

a všichni budou, všichni vime.

Pať se, co choutkám jeho vde,

...ojí vojsko proti sobě zrim

a všichni budou, všichni vime.

Pať se, co choutkám jeho vde,

...ojí vojsko proti sobě zrim

a všichni budou, všichni vime.

Pať se, co choutkám jeho vde,

...ojí vojsko proti sobě zrim

a všichni budou, všichni vime.

Pať se, co choutkám jeho vde,

...ojí vojsko proti sobě zrim

a všichni budou, všichni vime.

Pať se, co choutkám jeho vde,

...ojí vojsko proti sobě zrim

a všichni budou, všichni vime.

Pať se, co choutkám jeho vde,

...ojí vojsko proti sobě zrim

a všichni budou, všichni vime.

Pať se, co choutkám jeho vde,

...ojí vojsko proti sobě zrim

a všichni budou, všichni vime.

Pať se, co choutkám jeho vde,

...ojí vojsko proti sobě zrim

a všichni budou, všichni vime.

Pať se, co choutkám jeho vde,

...ojí vojsko proti sobě zrim

a všichni budou, všichni vime.

Pať se, co choutkám jeho vde,

...ojí vojsko proti sobě zrim

a všichni budou, všichni vime.

a když lip nasloucháme

tu jasné slyšet v ní,

že jistě

ba jistě

den právě právě

Zpěv věků

dozrívá v nádech

A sudební hody

kmitá nad námi

že i nám se je třeba

stěsti namít

jaké v této době

záhy v trnách

ztracene vlny

slamčí krov

a v naší bídu, bratři,

kdys zazní blahá zvěst,

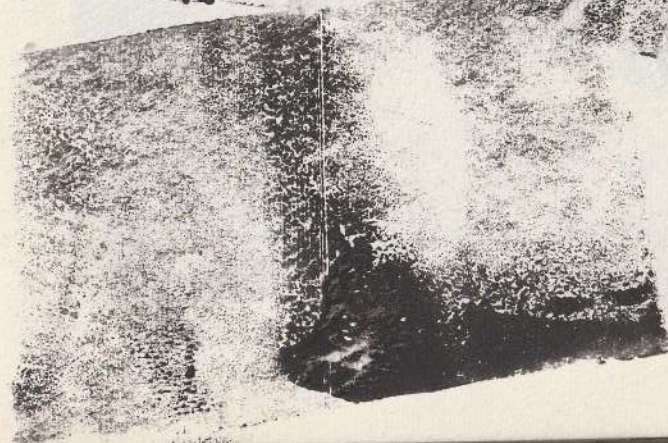
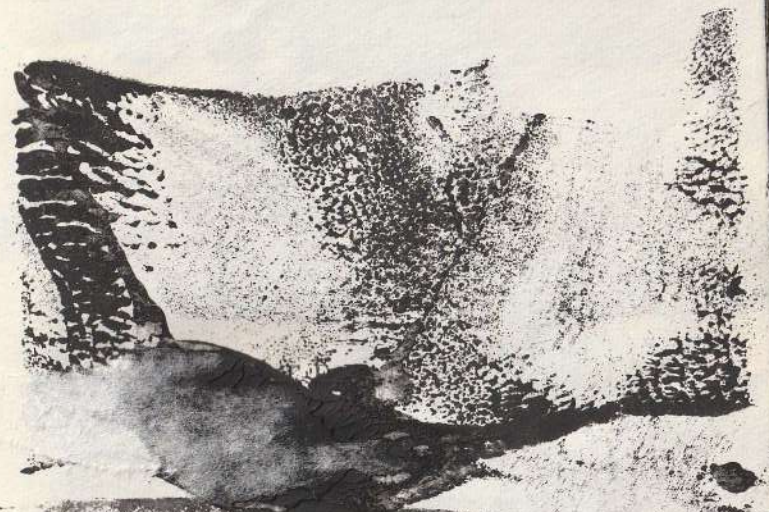
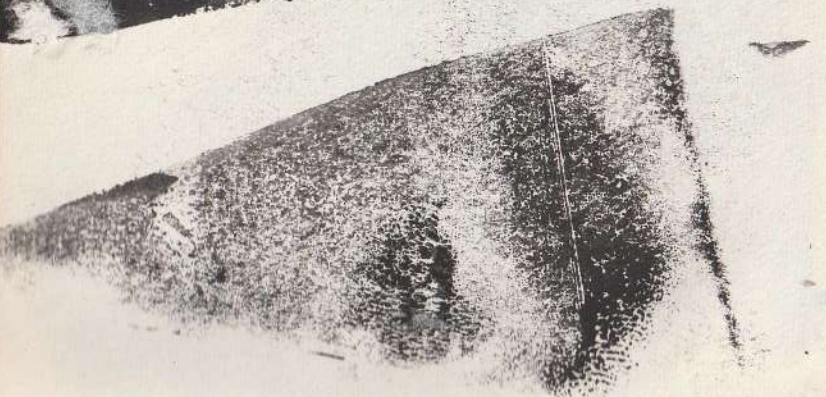
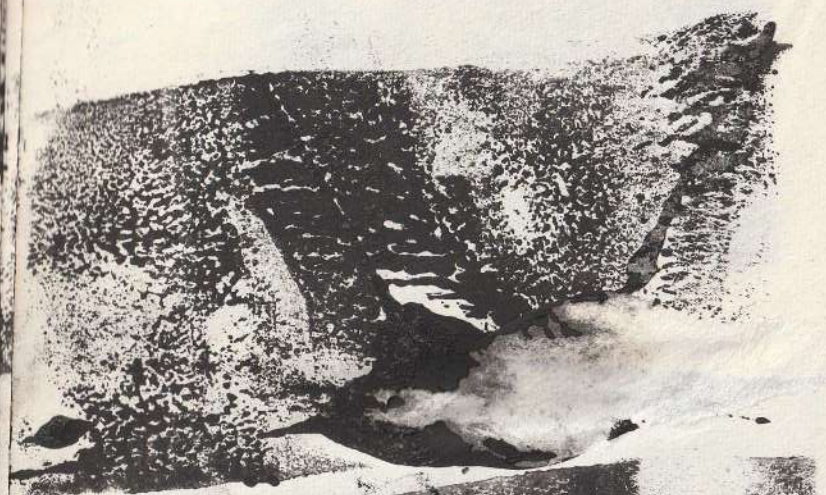
že nám též země patří

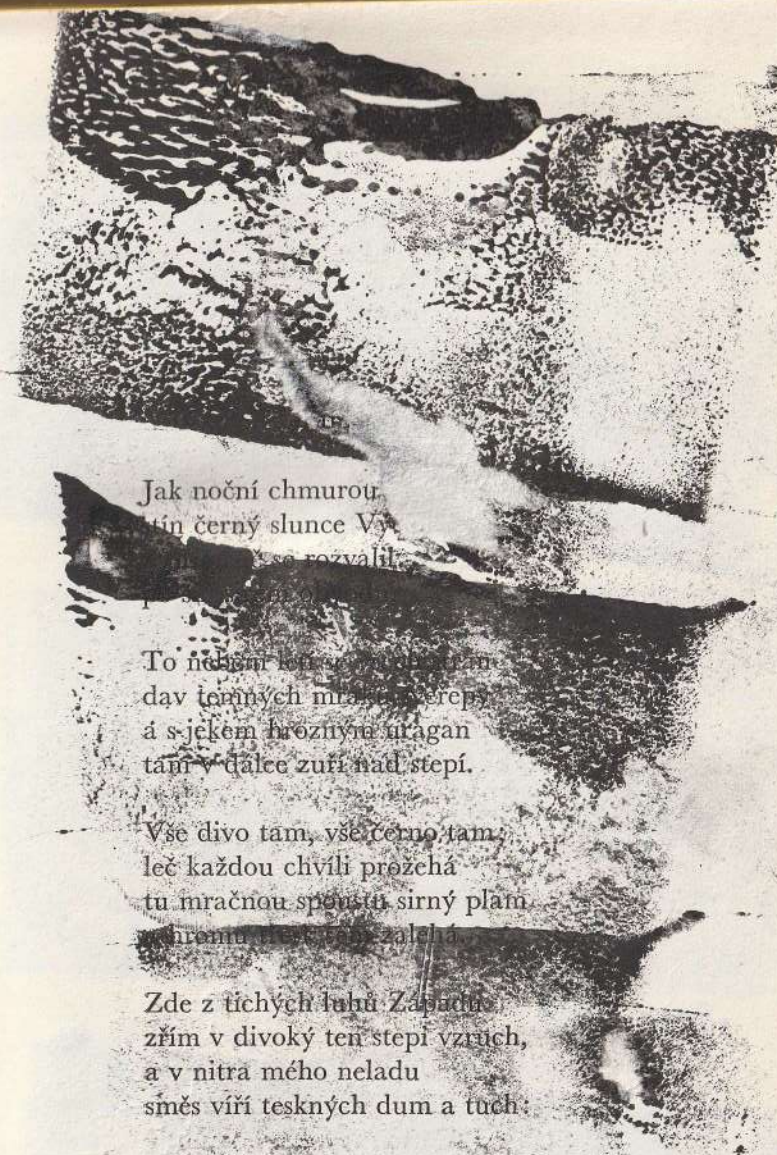
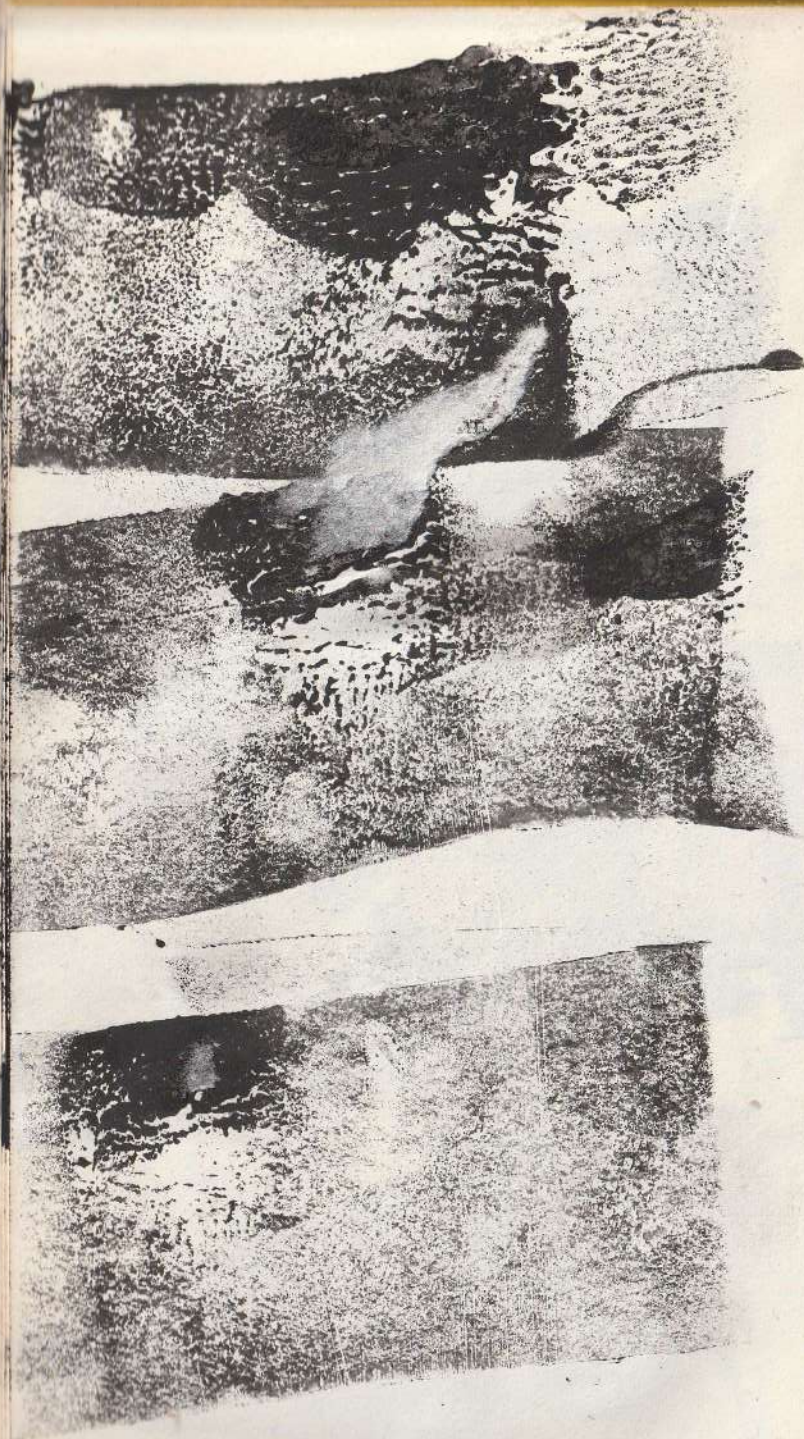
a našim kosům čest.

Vždy kosy naklepáme,

hned jak se rozední,

že každá zvonem zní.

Jak noční chmurou

utin černý slunce Vy

se rozvalil

To nebe tam, kde se
dav temných mračen
á s jekem hrozivým utáhná
tam v dalece zuří nad stepí.

Vše divo tam, vše černo tam
leč každou chvíli prožehá
tu mračnou spoustu sirný plam
ohřemí, ale v tání zalehá

Zde z tichých luhů Západu
zřím v divoký ten stepí vzruch,
a v nitra mého neladu
směs víří teskných dum a tuch

„Kdy ustane tvé zuření,
ó bouře, plná hrůz a běd?

Či po trav květných zelení

Zda si to nie znica, ale
 chci uwiesz sobie na karku
 Zda, i pod koniec swiata
 tu niebawo.

Zda se čini da je
a tregovnik koji ho-
zda vidi
i tregovnik

Tak volám – čekám útěchu – –

Leč tam zni dal jen beure jak
a zde jen sykot posnadhu
jen smodlny soku škřek

...a mrátoř brousí a děsí i huby
...a vlád vrazítem, lupem, pláštěm,
...ježž odporný a divný
...a snímám v bolu, a volám.

Vlak máhle z beznadějných dím
 vstane tvým, chmuru strám s čas,
 neb vzdechů všech a chechtů sum
 ten přehlušuje velký hlas:

„V náš dusný svet, v náš svet
 v náš svet, v náš svet
 v náš svet, v náš svet
 v náš svet, v náš svet“

II.

„Ich habe mich nicht getraut, mit ihm zu sprechen. Ich habe mich nicht getraut, ihn zu sagen, dass ich ein bisschen mehr von ihm wissen möchte.“

[illegible]

trav moře valné, jehož rackem drop,
kde všechno vůkol v nekonečno tihlo:

Když, jary hochi, jem o té dalce sníval,
že umelí sedit u jezdců šik
že more zbojů ho hrůsný přival,
že mhlí daleko, ať dlouhých pik.

Mrak tento svět jeví magií
z mlh východních na břhy Západu,
a starý svět pod sládkou jeho vanem
se chvěl a drobil na základů...

Kam poděl se ten přelud juných roků?
Zbyl mi klobouk, který jsem si koupil
a s posměchem jsem si ho vysekával
v dál ulice, v níž jsem žil!

sem tam se houpající s obou stran
po tváři vrásek nesčetných a hran
jak hadi dva se bílé pejzy víjí,
a sněhem pod zedranou čapkou list
houst' obočí nad oči vpadlé visí,
i zmodralá brada žínovitá
jest jako sněhová, jímž více
leží polibky než v ústech
i ztuhlá — je v tůči
na lících namožených
a zarděnou náhouť ostrá kůže.
Tak poruč se zbláznivá zvěř,
jež se jen umkla, však — smrti jistá
jiz obět — hleda milosrdný keř,

ke skonu tichému by přál ji místa.
Kůl pomezí se tyčí z půdy zpráhlé.
Kmet stanul při něm, obrátil se vzad.
Šíj shrbená se vymrštila náhle,
jak přetěžký by žernov s beder spad,
a teď tu strmí postat obrovitá
se žhoucích očí hněvných polohitá.

[illegible]

Nuž, zaletím zas v onu stranu,
kam tihnou perutě mých snů;
zas k vírné jízdě po buraně
jak za jarních mé písnič díků
sých koní trojku bílých
pod pestrou duhou
převoně melou
přes slámy, dřevu
a trávu.

At jak loď moře neobzhlé
můj vozík letmý zvedl šíp
a jamščikovo pění
zní blahoteskně v podkov tep,

ať milým, známým zdávna hlasem
do trápných dum a citů mých
s tím zvoncem trojky cinkne časem
tvůj perný vtip a zdravý smích.

Již za vládnoucí bělohřívou
na vzduchu jsem letím povoze;

129

zraků svých mnoh se tolik
a přelíná se úsměv
když se ozývá zpěv
slyším v něm
v němž zní jen věčnou
a nekonečnou leti pláň

Teď v lán se plní stopy trávy
prst tučnou dleš podkova
zde švarný jaká kosou mává
jak slavil ho zpěv Kolcova
dal mezi hrůsem a bezy
zřím chatek hejno sedých střech
před každou stihle září slzy
svých ráží sponstou v barvách všech.

Kmet kobzar za vsí v chochlů kole
(as poslední) tu hraje, slep
jíz za mnou mizi ves i role
a přede mnou zas čirá step
zas moře trav pod nebes boky
v němž zní jen věčnou
a nekonečnou leti pláň
jen sama kibitka myslidun

Nuž dále mluvíš, dleš
dolež k verše náš
Když se sleží v
a smutně v
son u
zde stály
máček
jak

Byl v zemi Oceánu plav
jak v zelené se nory
vlnk šumících vlnách a pestrých koralových
on buranu jen výspy koralové.

Fale Mickiewicz, tvoji snové
kde v dále zočilš nade Dněstrem řek
na tvou hlavu, pochýlenou v bor
zde stály jak rajší moučkové

V těch nekonečných pláních
sluch napínal jsi s toužebnými stesky,
zda z Litvy hlas ti pozalétně k uchu.

Leč snad již dar, jíž z této smutné stezky
své Polsce přivezeš, ti kmital v duchu:
to krymských perel nesmrtelné lesky.

Pouti trudnou polských pěl
 zde vytknul jármitele kyjs
 sak moci touž sem honěn, v dá
 leka kusi se vzácnější syn
 zde kabinu zde mrou zrela
 zde kusi Dněstru rovina,
 zde do zlatého libal čela
 zde stepi psance – Puskinia.

Tak v pustinách, kde mnoh
 hmeč bratrského boje rvy,
 kde ruměnila stepi z teky
 kdys kozácká a lešská krev,
 tlak stejný jedné kůže ruky,
 týchž násilnických důtek šle
 vás, oněch dravých bojů vnu
 ve stejných sblížl okovech.

A k stejnému vás vedla cili
 v těch temnotách dnu velkých zá
 a když pak, plni své síly,
 jste setkali se tvář v tvář,
 dva zraky stejnou dnu blysky,
 dva objali se duchové,...
 a bratrsky své ruce stiskli
 dob lepších dnů.

Chmur zavol rozvlnil se nad pl
 mračky černavých a sedých
 z proučích větrů sluná nese
 se směrem k severu se trn trn
 se chouli se ve vlaku tře
 se vln nad uzaslením.

O minulosti snad se zaslouží
 tvých mraček vlně se vln
 Hle, tu mračky vlně se vln
 car oblačny, tam tři chomac pik,
 a tam cos jako šavle kmitlo šerem
 pod lešskou korouhvi, nad rypkou s pčím.

Ó, co jsi, pláni, hrůz a lešská blá
 kol šibenic, přes rumy lešské
 teď polské jízdy bleskové a kmitla
 teď Síce mračno vztéká kmitla
 řež Humaně a hajdučské rvy
 na kulech ostrých a vlně vln.

Děl, věku surový, než na západě
 zdes ukrutstvím síly dosud sm
 snad o tobě, svou vetchou kobzu ladě,
 bard slepec Ukrajiny poslední,

...a presla, v mri jineho
...carov, v mnde nasy
...nem ozonozoby

135

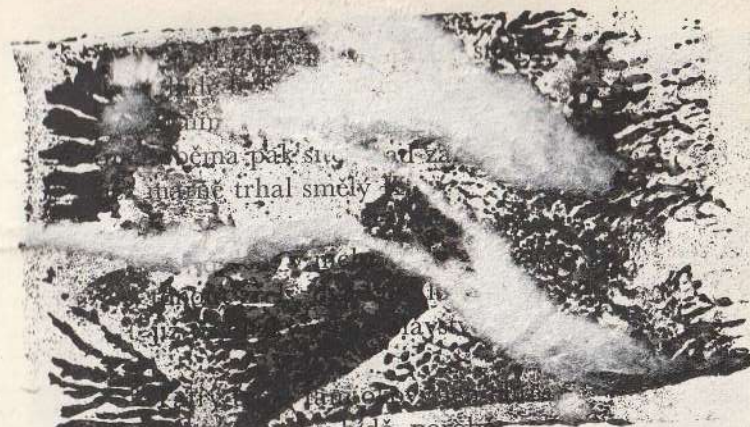

snila ono boine: „Aj, zde leží — —“

*

zde kam... —?
...
...světla.

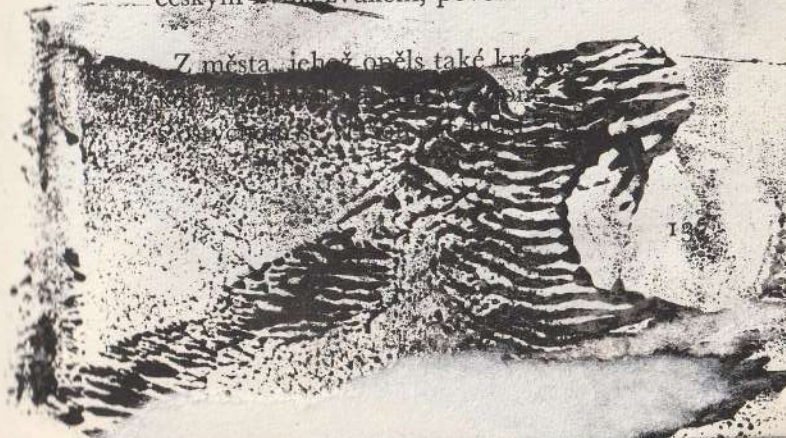

dobry národ v bídě, porobě
pod betárskou hrubou klesá pěstí.

Matkám robátka rve divá zvůle,

„Znáš ty...
rány...
Ale ty, když...
českým kvílíš zvukem, pověz: Kdo si?“

Vzduch symulace

Proč jsi tak zvrhlý
později, když jsi
málo daleko

chránit musí každou z jeho rud
před lakotou, pychem a pánů.

A již jak by drahé
zemle, když jsi
znal jen svůj svět

Ukážu ti, jak dluhy
slyšíš, když jsi
konec světa v jeho hru

Ukážu ti, jak dluhy
slyšíš, když jsi
konec světa v jeho hru

Proč jsi tak zvrhlý
později, když jsi
málo daleko

okavě se poskládá
sestává se z
části, které jsi

Ukážu ti, jak dluhy
slyšíš, když jsi
konec světa v jeho hru

Ukážu ti, jak dluhy
slyšíš, když jsi
konec světa v jeho hru

tak co nyní říkáš
před rozhráskem hustší pouze noc

Ukážu ti, jak dluhy
slyšíš, když jsi
konec světa v jeho hru

Neziti se jako
voda voda
Mladí mluví o štěstí
exotické
Kavčí chvilky

de treba vedieť, že každý
kto chce byť dobrým
priateľom, musí byť
v ústach, v mysli, v
K nároku, tam treba byť, pretože
tam je, kde je nečakanie
kárat, nečakav, zúskľachov, en
svetla, zmar, obzor, snáď, tu.

Ohroženou zde přežít máte všichni,
nečekejte, ať nikdy na sobě
v bouři ještě mnohé, mluvíte
jimž víte.

Že
 va
 řis
 jak
 Jak
 po
 vys
 zje
 Ro

Co nyní? Zrak mi padá na tvář, čeká -
hle, tam ční hrobové desky, tam
snad stoji oasa, kde chodce čeká.

snad se přiblíží, kde chodce čeká
zeď silný dvůr.
Leč cesta dlouhá do přístavu toho,
krok zbystřuji, bych došel soumrakem
po temné honě mnoho -
v tichém sláskem.

a cestu

Leč cesta dlouhá do přístavu
krok zbystruji, bych došel soumraku
pro mne honou mnohou –
dívákem.

snou, do brunatných
druhý lícma

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

stíny

mi, svět, svět

svět, svět, svět

co svět, svět

kdy svět, svět

jin svět, svět

pre svět, svět

ve svět, svět

ve svět, svět

ve svět, svět

ve svět, svět

ve svět, svět

ve svět, svět

ve svět, svět

ve svět, svět

ve svět, svět

ve svět, svět

ve svět, svět

ve svět, svět

ve svět, svět

ve svět, svět

ve svět, svět

ve svět, svět

ve svět, svět

ve svět, svět

ve svět, svět

ve svět, svět

ve svět, svět

ve svět, svět

ve svět, svět

ve svět, svět

ve svět, svět

ve svět, svět

ve svět, svět

ve svět, svět

ve svět, svět

ve svět, svět

ve svět, svět

ve svět, svět

ve svět, svět

ve svět, svět

ve svět, svět

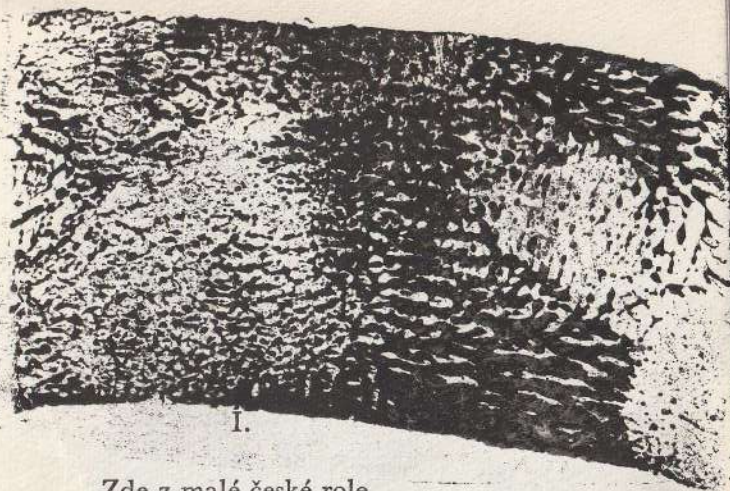
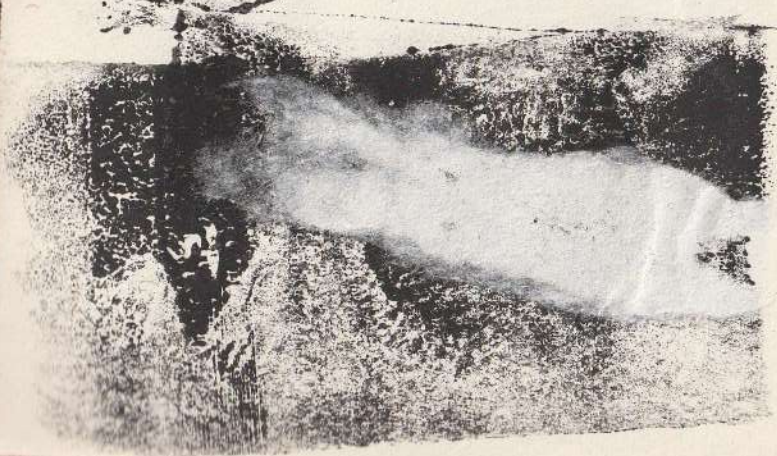
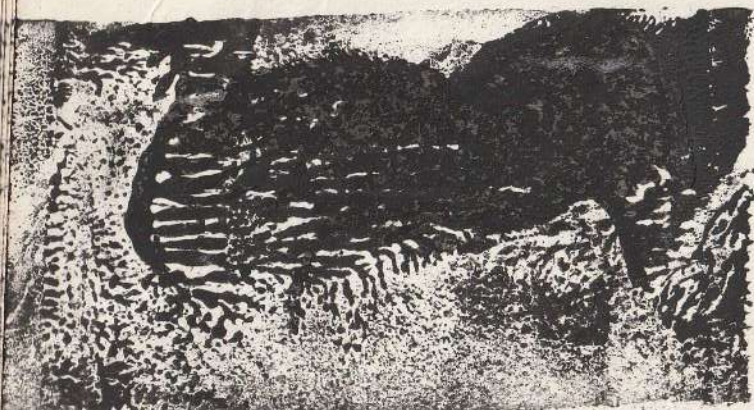
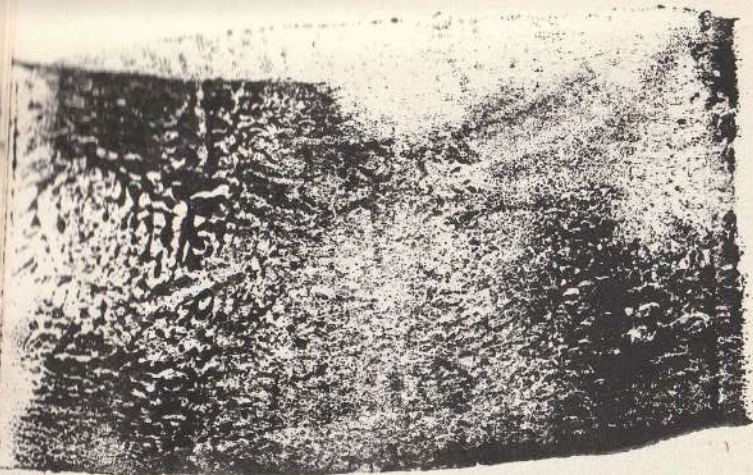
ve svět, svět

ve svět, svět

ve svět, svět

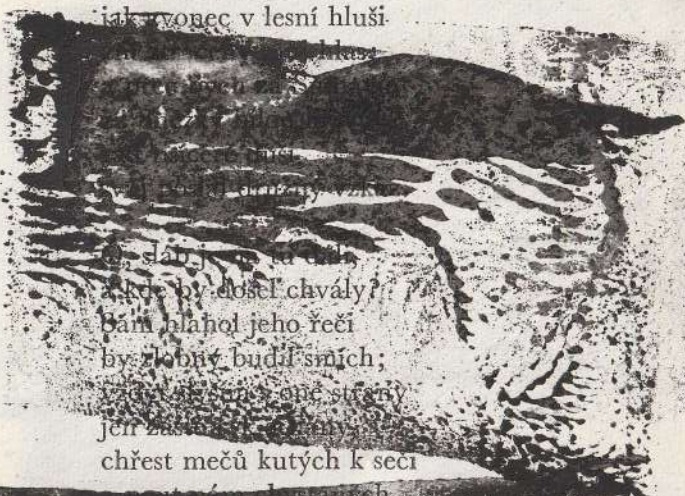
ve svět, svět

DO SVĚTA ŠIRÉHO

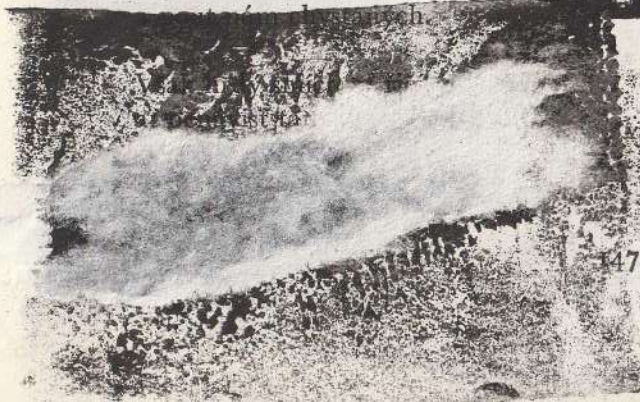

I.

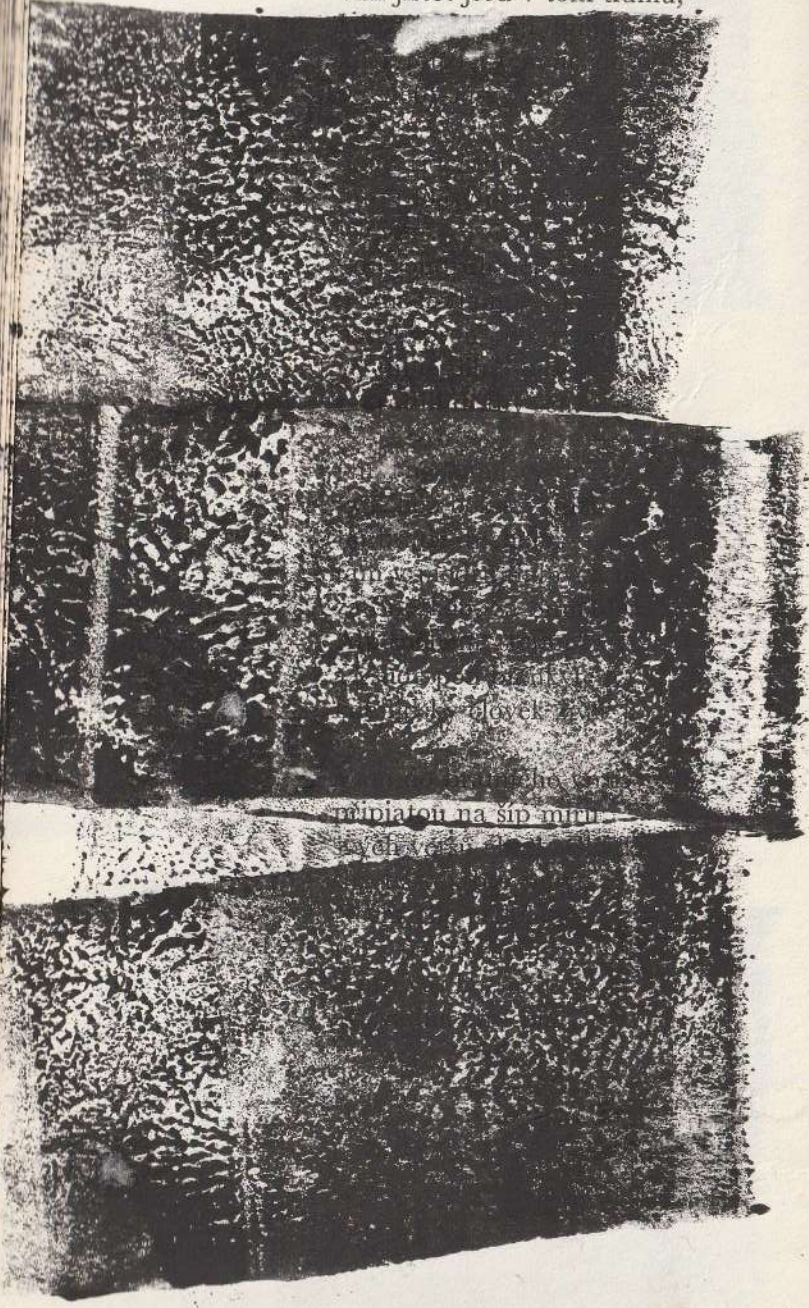
Zde z malé české role
ve skrytém světě dole
jak zvonec v lesní hluši

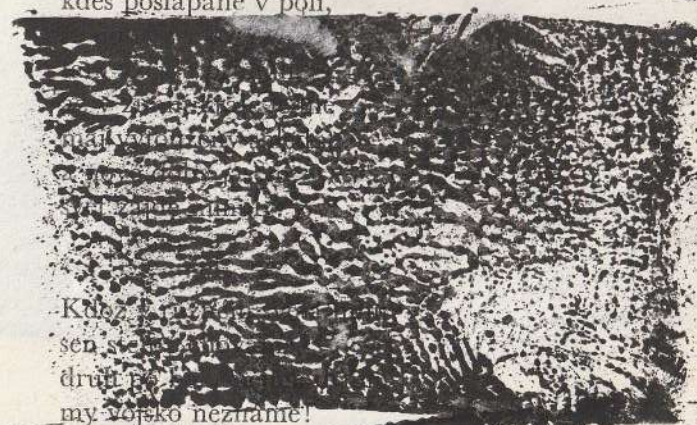
slonj...
...by došel chvály?
Bani hláhol jeho řeči
by zlobivě budil smích;
...střeliv
jen zastavil se
chřest mečů kutých k seci

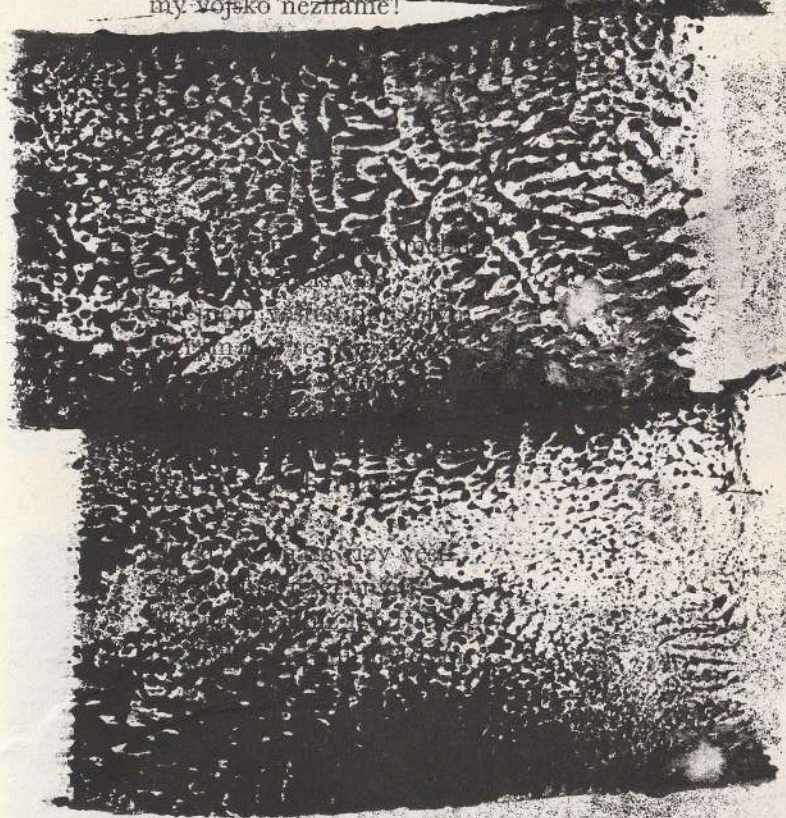
vím jistě: jsou v tom tlumu,

snad přece z její troli,
kdes pošlapané v poli,

Když
sen
druh
my vojsko neztráme!

...to vzdáti paslič
...t muh, až nás m
...to, co ti la, m
...to, co ti la, m

[illegible]

10

[illegible]

1982

A high-contrast, black and white photograph of a textured surface, possibly a book cover or endpaper. The image shows a dense pattern of small, dark, irregular shapes against a lighter background, creating a complex, almost abstract visual effect. The texture appears rough and uneven, with varying shades of gray and black. The overall composition is abstract and focuses on the intricate details of the surface.

Pravdi, diš. Jak přízrak noei
v mračnu v zaslý mrak
v zbrojné moci,

Našim děm
zám s bláznivým
národem
kravý meč na

Sousedy své za parohy
nezdepla již silav jmena
ale přec i svého doby
v plni můj vzletný sen,
měkkým poutem volné slody
bez panství a podruží
pro zisk obou slabé rody
k mohutnějšímu přidruží.

Hleď! Tam v Novém světě
různých plemen různě bla
na kolibárech a polích
v jedné řeči oplývá sva
tak i zde syon v plni slá
mohutný můj vespel
zobna, ducha uslechtilou
slabé vše si přivtěli.

Třetí, jež jí v letu brání,
hlaholy a písničky,
smete velkolepě vláni.

Leč dokud city ony
jak drahých vísek zvony
ze žrák blaha slze
a štesku loudí nám,
že nezanikne vnuka
vdek materského zvuku
ni v prstích věků mlze
ni vrouci vru máti.

Leč dokud city ony
jak drahých vísek zvony
ze žrák blaha slze
a štesku loudí nám,
že nezanikne vnuka
vdek materského zvuku
ni v prstích věků mlze
ni vrouci vru máti.

Leč dokud city ony
jak drahých vísek zvony
ze žrák blaha slze
a štesku loudí nám,
že nezanikne vnuka
vdek materského zvuku
ni v prstích věků mlze
ni vrouci vru máti.

Leč dokud city ony
jak drahých vísek zvony
ze žrák blaha slze
a štesku loudí nám,
že nezanikne vnuka
vdek materského zvuku
ni v prstích věků mlze
ni vrouci vru máti.

pod vlastní znak své syny
dřevěná ukrutiny
do vstupu nás
se soustředí.

Bez novy, usměvavě,
bez mace, bez násilí,
jakým zpáci stavem
ich Jarobumy proud?
Zda národy, jez cti
nezdolnou vůli žití
a sílu v těle zdravém,
do mrzkých vkuje pout?

Rod věrně k sobě lnoucí,
svou cestou pevně jdoucí,
něcht počtem slabý, duch
je vřelým silou dítí.

„Kdož řekne, žež hoi
sich, žež dává svoji
by práce zdárně rnehem
žil po svém, lyct a rost.

Ne světa stejnost sedá
jest vrcholem, jezž hledá
má naděje, má víra
na konci našich cest;
jest pěstrost znakem žití,
sed skotem, zuzno žití

„Kdož řekne, žež hoi
sich, žež dává svoji
by práce zdárně rnehem
žil po svém, lyct a rost.
Bez novy, usměvavě,
bez mace, bez násilí,
jakým zpáci stavem
ich Jarobumy proud?
Zda národy, jez cti
nezdolnou vůli žití
a sílu v těle zdravém,
do mrzkých vkuje pout?

„Kdož řekne, žež hoi
sich, žež dává svoji
by práce zdárně rnehem
žil po svém, lyct a rost.
Bez novy, usměvavě,
bez mace, bez násilí,
jakým zpáci stavem
ich Jarobumy proud?
Zda národy, jez cti
nezdolnou vůli žití
a sílu v těle zdravém,
do mrzkých vkuje pout?

VI

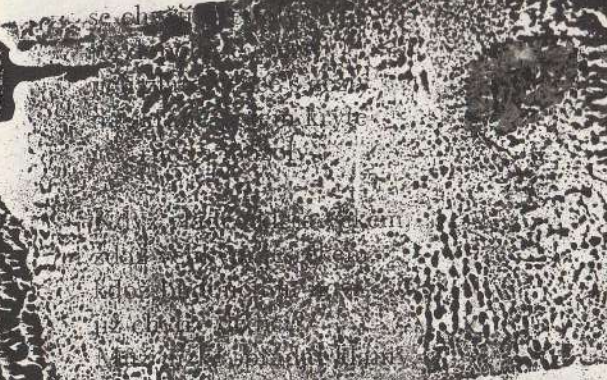
Třetí hlas:

„Neslyšíme ve tvém zpěvu
strunu chudých, strunu svou,
my, jichž ruce v bolu, hněvu

[illegible]

Po dlhoslo basen, z
 vady cilu, z
 tot je k-p, z
 polnic b, z
 tato pise, z
 nad vse, z
 lnety, z
 ten, z

A high-contrast, black and white photograph of a jaguar or leopard resting on a rocky surface. The animal's body is dark and sleek, contrasting sharply with the lighter, textured ground. The image is framed by a thick black border.

Já bych dož vám pro zisk sloužil,
počítámle množství touží
dub vaše vlny panýrce
své heslo, jen
ence váš, drahá dušičko
kast ve svých lach a stavů,
i víra, můj váš
a pro lásku k vám

...někdy, třeba dnes
všechny dětičky v zářivých
...cestách svých
zár stastných lach

[illegible]

A high-contrast, black and white photograph of a tiger's face. The tiger is looking directly at the camera with a focused expression. Its fur is covered in distinct dark stripes against a lighter background. The lighting is dramatic, with deep shadows and bright highlights that emphasize the texture of the fur and the contours of the face. The image has a grainy, almost photocopied quality.

A high-contrast, black and white photograph of a textured surface, possibly a book cover or endpaper. The image shows a dense pattern of small, dark, irregular shapes against a lighter background, creating a mottled or marbled effect. The texture appears rough and uneven, with some areas being darker and more saturated than others. The overall composition is abstract and focuses on the play of light and shadow across the surface.

[illegible]

...a self-deno

snad ve chvílce již příští
i s tvých útlých rukou
je smetne dolů.

jich obou stejná práva

své hajtež každá sobě,

o, stannem rabské krůny
téz s paží sestry-druhy,
ať s námi v boj se ztuží,
jež stejně hlásáme

Pálky klas

My, dělníci, jsme bez orůží,
páslí nás hlad, smrt a krev.
Všecko máme se v nás
společně, všichni jsme
Bojme! Jenom z rumu, ssutek
sílly a znu, a znu
nejlup dle okov

Nechť si tyran lupavě hradí

kteřou skuly test a noz;
měj duch slabý pro ni hanu,
velký cíl tu světi zbraň,
v žalářích a na čekanu
tasmu zim.

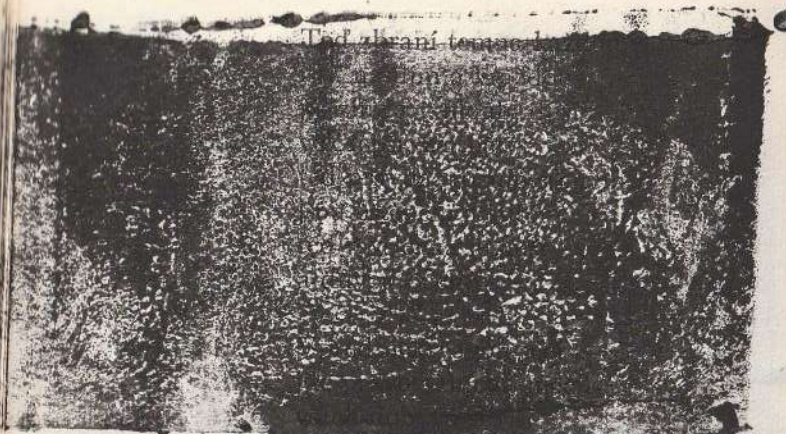
Kdo chce
mlvčym, De
mou slza
v pevnost
Droby m
mim

lupavých ii žleh:

jez v aslechte sece
jen světlu nese zbroj.

K
mlet mletu u rove
vsem kima silám čele
vzduch jasný tyn;
vše jdu záře mdlela,
na tisíc let se stměla;
když v pět zkrvavěle
když vzorl Kamsan ho.

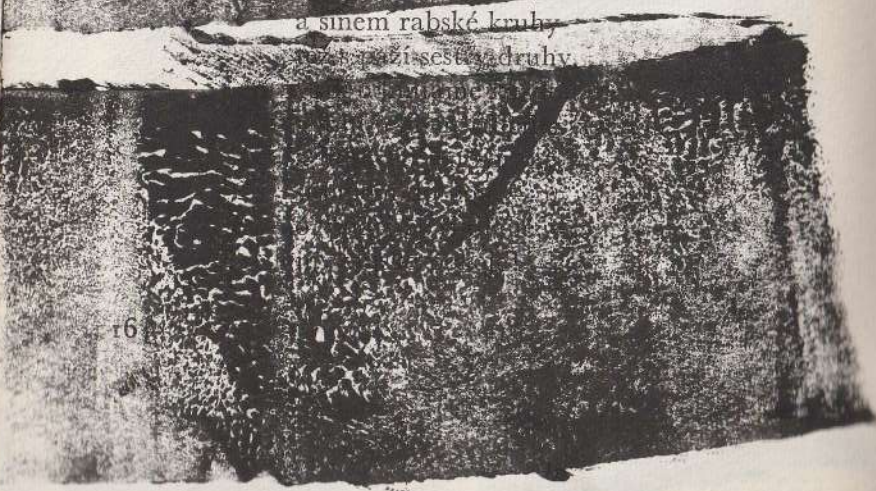
čest volných zástavy;

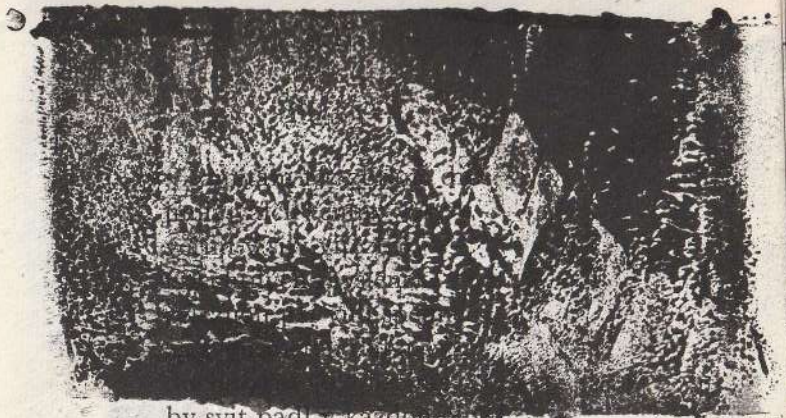
Tad zbrani tonano

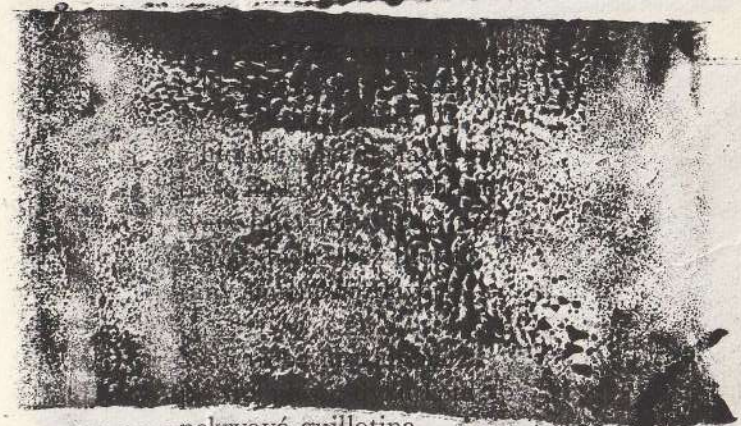
a moci bez
iž vniká

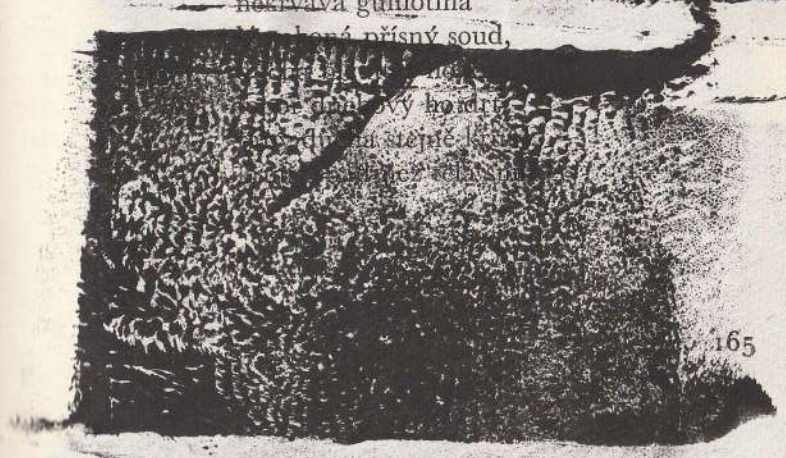
a sinem rabské kruhy
vazní sešestidruhy

by svit padl v každou chvilu

nekrvavá guillotina
kde honá přísný soud,

aný hordr
dívá sejmé k

XIII.

neboť nikdy vědu
neboť nikdy vědu
neboť nikdy vědu

neboť nikdy vědu
neboť nikdy vědu
neboť nikdy vědu

Všechno je to
všechno je to
všechno je to

jen zloba s neřádky
jen zloba s neřádky
jen zloba s neřádky

jen zloba s neřádky
jen zloba s neřádky
jen zloba s neřádky

lip od ruky šlo dílo,
a v družné práce ruchu
lín veselej by zkvět!

lip od ruky šlo dílo,
a v družné práce ruchu
lín veselej by zkvět!

lip od ruky šlo dílo,
a v družné práce ruchu
lín veselej by zkvět!

lip od ruky šlo dílo,
a v družné práce ruchu
lín veselej by zkvět!

lip od ruky šlo dílo,
a v družné práce ruchu
lín veselej by zkvět!

lip od ruky šlo dílo,
a v družné práce ruchu
lín veselej by zkvět!

Kristovo jsi prones jméno -
 ať už jímý prázdny šum?!

Byl jsi
 proml
 Gas
 Sp

vítá souněm, přelud, taj,
zdvihá snivě, s roztoužením
věčné clony hvězdny, l...
...ně nutí,
...jistý vznet,
...hnutí
...zřetel?
...Víru –
...spíš,
...míru
...se. říš.“

XV.

Leť v každej sväté knize
v každej jazyky píše;
kmit Neznama, jež vezdy
snem lidstva zůstane;
necht korán s vědem setlí,

169

Ještě v každé svaté knize
 je něco, co nikdy nře-
 kmit Neznáma, jež vezdy
 snem lidstva zůstane;
 necht korán s vědem setlí,

nevertheless

PROPOSAL

7602

1990

220 SV

Chiese

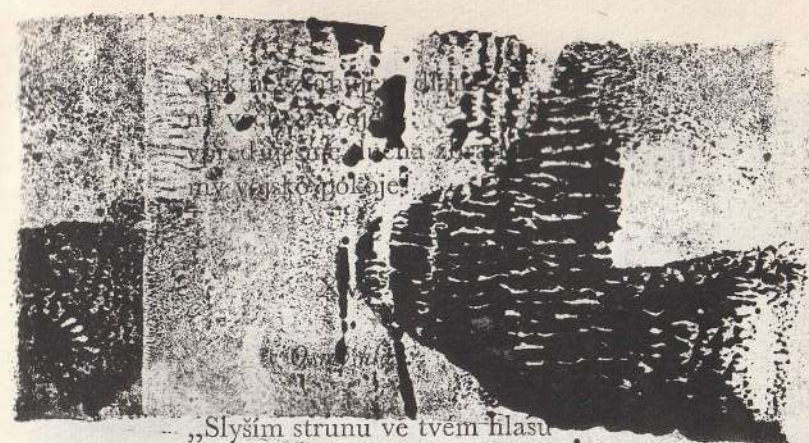

však jejichž hněv tam bje
kde a blud a klam jen
kdož musí žít smot
do právdou sledat
for my vol onem klav
svatostm křtan se
přesně se nader cta
pro zlozřepaly

...růt vry nasi
...rý ráj se vznasi
...opra svou nohu
o nové poznání:

Kdož ve volání
mí volání a
kdož známe
v jich volání
kdož máme
všech bratří rovně stěsti
a šinem rabské kruhy
těž s paží sestry-druhy
kdož oclnu
zbraně
kdož vzácně
chová
kdož nevěří
idem k hrobovám zlozřepou

„Slyším strunu ve tvém hlasu
pravým citem vzrušenou,

a rci, zdali věříš sám,
že kdy rozklene se vnuku
všech téžby chrám?

...ve vání
kdy se zhusť křelky duce
a bůdky harem v ziti mstě
Očum dle rabský lup
rodi buděsto a neda

živá lidská podstata,
budoucích tvých lidí vzory
jsou jen plázně a schemata.

Pohled vzhledu, jenž z nás
vzrůstá, jak se vzrůstá
naše láska, jenž z nás
růstá, jak se růstá
naše láska, jenž z nás
růstá, jak se růstá
naše láska, jenž z nás
růstá, jak se růstá

Ať ret bláží, bůh hanebně
sauce, hanebně, bůh hanebně
zříš-li v něm, bůh hanebně
zříš-li v něm, bůh hanebně
zříš-li v něm, bůh hanebně
zříš-li v něm, bůh hanebně
zříš-li v něm, bůh hanebně
zříš-li v něm, bůh hanebně

A hled, jako morský
snahy, duny lidstva jsou,
neklidu a proměn plny

v dolích, vzhledu, bůh hanebně
věstce, záslach, pokolení
kamenec, bůh hanebně
kamenec, bůh hanebně
kamenec, bůh hanebně
kamenec, bůh hanebně
kamenec, bůh hanebně
kamenec, bůh hanebně

plněm lásky, bůh hanebně
plněm lásky, bůh hanebně
plněm lásky, bůh hanebně
plněm lásky, bůh hanebně
plněm lásky, bůh hanebně
plněm lásky, bůh hanebně
plněm lásky, bůh hanebně
plněm lásky, bůh hanebně

pohanské, za čerstvé kviti
pohanské, za čerstvé kviti
pohanské, za čerstvé kviti
pohanské, za čerstvé kviti
pohanské, za čerstvé kviti
pohanské, za čerstvé kviti
pohanské, za čerstvé kviti
pohanské, za čerstvé kviti

Bůh, snahy, bůh hanebně
Razumu se, bůh hanebně
blouznivost, hra, fantazie
vznese nad zkum, strizlivý
přeludy, zas na štít zdvihne
a svt, skeptice, kritiky
ke štít, bůh hanebně
ke štít, bůh hanebně

duchů, temném Evropa,
nebo z dái, přivalí se
divá, na štít, bůh hanebně
divá, na štít, bůh hanebně
divá, na štít, bůh hanebně
divá, na štít, bůh hanebně
divá, na štít, bůh hanebně
divá, na štít, bůh hanebně

179

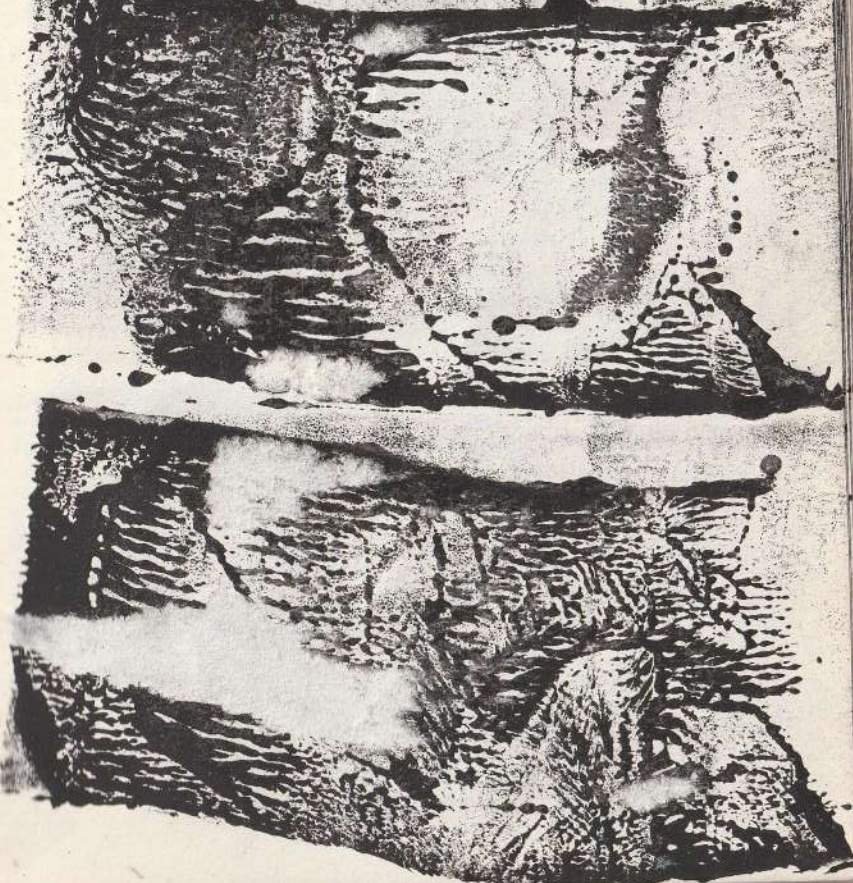
...jako I. vydání
...birce star
...pěti
...ých
...ním
...dní
...hož
...y);
...po
...tvi;
...16.
...zato
...kopis
...ma-
...sitní

...nás
...Stih je
...1903 po
...385 až
...daktví
...stička
...1903 -
...ní
...je
...em-
...ta. Poem Cech
...roku 1903
...návě na
...je Svatopluk Cech v úv
...z toho důvodu, po
...potřebě klidu (a za
...nech, aby měl
...bukromá, a literární -
...se vstěti na včernat

...kopisem skladeb
...adatele ru-
...ak into
...moral -
...líz

edit
...akademie ve
a
srov
edie
otro
voln
m.
tick
v K
kron
Auf
ka
slov
týnska
141 píšeme „do slíbené Slávy říše“ (m. slavy).
provedeno několik menších úprav v interpunkci.

Antonín Procházka

VĚTLIKY

- 16: *laje* – slava; *jarmo dvoji* – poddanství, pánství; *jitřenku* – svobody; *jarmo dvoji* – poddanství, pánství; *jitřenku* – svobody;
- 17: *zác on se niti* – zač se rozčecuje, oč niti;
- 18: *pěstí* – přestý, razubast;
- 20: *sled* – sus

- 34: *šos* – předkrv;
- 35: *šos* – předkrv;
- 36: *šos* – předkrv;
- 37: *šos* – předkrv;
- 39: *sapa* – předkrv;
- 41: *šos* – předkrv;
- 42: *šos* – předkrv;
- 43: *šos* – předkrv;
- 44: *šos* – předkrv;
- 45: *šos* – předkrv;
- 46: *šos* – předkrv;
- 47: *šos* – předkrv;
- 48: *šos* – předkrv;
- 49: *šos* – předkrv;
- 50: *šos* – předkrv;
- 51: *šos* – předkrv;
- 52: *šos* – předkrv;

54: *tekel ufarsin v hodovny kout píse mu ruka* – názka na přelom babylonského krále Bahtazara, jemuž se podle biblického po-

středí, že tajemná ruka, píse na stěně hodovny síně

by vzepřela se – básnickovy sympatio

60: *hosana* – básnické zvolání, proje; *hosana* – básnické zvolání, proje;

61: *hosana* – básnické zvolání, proje; *hosana* – básnické zvolání, proje;

62: *hosana* – básnické zvolání, proje; *hosana* – básnické zvolání, proje;

63: *hosana* – básnické zvolání, proje; *hosana* – básnické zvolání, proje;

64: *hosana* – básnické zvolání, proje; *hosana* – básnické zvolání, proje;

65: *hosana* – básnické zvolání, proje; *hosana* – básnické zvolání, proje;

66: *hosana* – básnické zvolání, proje; *hosana* – básnické zvolání, proje;

67: *hosana* – básnické zvolání, proje; *hosana* – básnické zvolání, proje;

74: *hce, již Booz jiná uzarděl Rut* – narážka na starozákonní příběh biblický o sličné a činné Rut, ženě země moabské; bohatý Booz si ji oblíbil a vzal si ji za ženu na jeho poli za ženci betlemskými; a pak se vrátil do své vlasti – nebeské klenby, prostor náboženského světa – duch vesmíru (Kosmos – vesmír).

75: *hce* – svátostný chléb pro prázdné.

76: *zde* – poplatek za něco.

77: *ohlas* – ohlas mluvy.

78: *záložny* v Městečku.

79: *prostopášník* – člověk bez cíle.

80: *požate obilí* – požatek obilí.

81: *paratrha* – paratrha.

82: *o vládcí jatém Kresinovou dcerou* – o knížeti Oldřichovi, jež

(podle kroniky Kosmovy) upoutala krása Boženy, dcery Křesinovy, když prala u studánky pod dubem v Peruci (nedaleko Vraného). Památný dub u studánky v Peruci znal z ná-

187

188

189

190

191

192

193

194

195

196

197

198

199

200

201

202

203

204

205

206

207

208

209

210

211

212

213

214

215

216

217

218

219

220

221

222

223

224

225

226

227

228

229

230

231

232

233

234

235

236

237

238

239

240

241

242

243

244

245

246

247

248

249

250

251

252

253

254

255

256

257

258

259

260

261

262

263

264

265

266

267

268

269

270

271

272

273

274

275

276

277

278

279

280

281

282

283

284

285

286

287

288

289

290

291

292

293

294

295

296

297

298

299

300

301

302

303

304

305

306

307

308

309

310

311

312

313

314

315

316

317

318

319

320

321

322

323

324

325

326

327

328

329

330

331

332

333

334

335

336

337

338

339

340

341

342

343

344

345

346

347

348

349

350

351

352

353

354

355

356

357

358

359

360

361

362

363

364

365

366

367

368

369

370

371

372

373

374

375

376

377

378

379

380

381

382

383

384

385

386

387

388

389

390

391

392

393

394

395

396

397

398

399

400

401

402

403

404

405

406

407

408

409

410

411

412

413

414

415

416

417

418

419

420

421

422

423

424

425

426

427

428

429

430

431

432

433

434

435

436

437

438

439

440

441

442

443

444

445

446

447

448

449

450

451

452

453

454

455

456

457

458

459

460

461

462

463

464

465

466

467

468

469

470

471

472

473

474

475

476

477

478

479

480

481

482

483

484

485

486

487

488

489

490

491

492

493

494

495

496

497

498

499

500

501

502

503

hem; *kurhan* – malorusky mohyla; *zpěv Kolcova* – Alexej Vasiljevič Kolcov (1808–42), psal prosté písně lidového stylu, v nichž zachycoval osudy shodlů a nepelnictví, úděl ženy bezdomácké, osudy ztracených dětí a vdov s malými dětmi.

[illegible]

Міжгосподарський Союз Кримське.
 Голова: Іван Іванович Іванов.

[illegible]

literární a historický rozklad literatury této epochy. V tomto období literatury ze závislosti na tradicích evropské literatury přecházela původně ruská literatura k vlastnímu, národnímu rozvoji. *„První ruská literatura a lesklozák“* je první z knih, které se zabývají touto problematikou.

[illegible]

ukrajinsko-polských; prošlulo řezí humanistické (1768). Když se totiž hajdamáci přiblížili k H., polský gubernátor poslal proti nim kozáka Gontu. Ale ten se spojil s povstalcí, vnikl do města, a tam pak došlo k všeobecnému vraždění. Chybně obecné povstání

[illegible]

1992年11月10日
 星期一
 晴

Polska, jehož území bylo rozděleno mezi tři ríše: ruskou, pruskou a rakouskou; *preston* – trůn; *jařmitelů lidu*... *temnitelů lidu*... *šlaku* (šlechty a kněžstva). – Cely

193-183

[illegible]

plamenjaka alarica
1302
1303
1304
1305
1306
1307
1308
1309
1310
1311
1312
1313
1314
1315
1316
1317
1318
1319
1320
1321
1322
1323
1324
1325
1326
1327
1328
1329
1330
1331
1332
1333
1334
1335
1336
1337
1338
1339
1340
1341
1342
1343
1344
1345
1346
1347
1348
1349
1350
1351
1352
1353
1354
1355
1356
1357
1358
1359
1360
1361
1362
1363
1364
1365
1366
1367
1368
1369
1370
1371
1372
1373
1374
1375
1376
1377
1378
1379
1380
1381
1382
1383
1384
1385
1386
1387
1388
1389
1390
1391
1392
1393
1394
1395
1396
1397
1398
1399
1400
1401
1402
1403
1404
1405
1406
1407
1408
1409
1410
1411
1412
1413
1414
1415
1416
1417
1418
1419
1420
1421
1422
1423
1424
1425
1426
1427
1428
1429
1430
1431
1432
1433
1434
1435
1436
1437
1438
1439
1440
1441
1442
1443
1444
1445
1446
1447
1448
1449
1450
1451
1452
1453
1454
1455
1456
1457
1458
1459
1460
1461
1462
1463
1464
1465
1466
1467
1468
1469
1470
1471
1472
1473
1474
1475
1476
1477
1478
1479
1480
1481
1482
1483
1484
1485
1486
1487
1488
1489
1490
1491
1492
1493
1494
1495
1496
1497
1498
1499
1500
1501
1502
1503
1504
1505
1506
1507
1508
1509
1510
1511
1512
1513
1514
1515
1516
1517
1518
1519
1520
1521
1522
1523
1524
1525
1526
1527
1528
1529
1530
1531
1532
1533
1534
1535
1536
1537
1538
1539
1540
1541
1542
1543
1544
1545
1546
1547
1548
1549
1550
1551
1552
1553
1554
1555
1556
1557
1558
1559
1560
1561
1562
1563
1564
1565
1566
1567
1568
1569
1570
1571
1572
1573
1574
1575
1576
1577
1578
1579
1580
1581
1582
1583
1584
1585
1586
1587
1588
1589
1590
1591
1592
1593
1594
1595
1596
1597
1598
1599
1600
1601
1602
1603
1604
1605
1606
1607
1608
1609
1610
1611
1612
1613
1614
1615
1616
1617
1618
1619
1620
1621
1622
1623
1624
1625
1626
1627
1628
1629
1630
1631
1632
1633
1634
1635
1636
1637
1638
1639
1640
1641
1642
1643
1644
1645
1646
1647
1648
1649
1650
1651
1652
1653
1654
1655
1656
1657
1658
1659
1660
1661
1662
1663
1664
1665
1666
1667
1668
1669
1670
1671
1672
1673
1674
1675
1676
1677
1678
1679
1680
1681
1682
1683
1684
1685
1686
1687
1688
1689
1690
1691
1692
1693
1694
1695
1696
1697
1698
1699
1700
1701
1702
1703
1704
1705
1706
1707
1708
1709
1710
1711
1712
1713
1714
1715
1716
1717
1718
1719
1720
1721
1722
1723
1724
1725
1726
1727
1728
1729
1730
1731
1732
1733
1734
1735
1736
1737
1738
1739
1740
1741
1742
1743
1744
1745
1746
1747
1748
1749
1750
1751
1752
1753
1754
1755
1756
1757
1758
1759
1760
1761
1762
1763
1764
1765
1766
1767
1768
1769
1770
1771
1772
1773
1774
1775
1776
1777
1778
1779
1780
1781
1782
1783
1784
1785
1786
1787
1788
1789
1790
1791
1792
1793
1794
1795
1796
1797
1798
1799
1800
1801
1802
1803
1804
1805
1806
1807
1808
1809
1810
1811
1812
1813
1814
1815
1816
1817
1818
1819
1820
1821
1822
1823
1824
1825
1826
1827
1828
1829
1830
1831
1832
1833
1834
1835
1836
1837
1838
1839
1840
1841
1842
1843
1844
1845
1846
1847
1848
1849
1850
1851
1852
1853
1854
1855
1856
1857
1858
1859
1860
1861
1862
1863
1864
1865
1866
1867
1868
1869
1870
1871
1872
1873
1874
1875
1876
1877
1878
1879
1880
1881
1882
1883
1884
1885
1886
1887
1888
1889
1890
1891
1892
1893
1894
1895
1896
1897
1898
1899
1900
1901
1902
1903
1904
1905
1906
1907
1908
1909
1910
1911
1912
1913
1914
1915
1916
1917
1918
1919
1920
1921
1922
1923
1924
1925
1926
1927
1928
1929
1930
1931
1932
1933
1934
1935
1936
1937
1938
1939
1940
1941
1942
1943
1944
1945
1946
1947
1948
1949
1950
1951
1952
1953
1954
1955
1956
1957
1958
1959
1960
1961
1962
1963
1964
1965
1966
1967
1968
1969
1970
1971
1972
1973
1974
1975
1976
1977
1978
1979
1980
1981
1982

...jsko - zasnou - o - k
...dop - ...
...jel jsem - ...
...stlich - ...
...dago - by - bosy - bosy - tulaky

[illegible]

153: na Rodanu slunném šik felibrů se bije za sladkou lenga-d'oc' – Félibrige (čti felibriz) bylo sdružení básníků v jižní Francii, které chtělo oživit starý provençal, tedy rustikální (lenga-d'oc'), jehož nejvýznamnějšími představiteli byli Frédéric Mistral, Vianen a Roumanille. Po obyvateli Flander (s městy Brugge, Gand a Bruckl) pak městečtější obyvatelé v Belgii vynikli v povýšlivosti s dandemskou, která je francouzským jazykem *galorabén* – nista osili o samostatnost belgického státu, příkladem a často alegorickým náznamem na belgickou vládu i novinářů 19. stol. v boji proti francouzskému národnímu útlaču.

[illegible]

165: *guillotine* – gilotina, popravni zařízení, sestavené v Paříži německým krejčím Schmidtem a pojmenované po francouzském tékari Jos. Ign. Guillotinovi (1738-1814), který byl zvolen do revolučních zákonodárných sborů a provedl (r. 1792) zákon o jedinému způsobu popravování odsouzcenců tímto zařízením; *guilt* – bít ruských policistů.

100

ginů. Svět trpěl přechodem křesťanství, a když se v tomto období v Evropě zřizovaly leudalské, vycházející ze starobylých tradic, lidé v Asii, Afrikě a Americe hledali, proč se v Evropě takhle chová. Rozšířila se víra, že lidé v Indii, Siamu, také v Číně, v Siazích, v Mongolsku a v Japonsku podobně chová, a že v Indii a v Japonsku používají k své víře podobné věci.

169: korán — souhrn posvátných knih, jež jsou v islámu považovány za slovo boží
roven říkání — výřeknutí, vyhlášení; věsta, představa
věděni, je souhrn posvátných knih, jež jsou v islámu považovány za slovo boží
ratury staroindické; jsou to sbírky hymnů, písní, modliteb
obětních, zaříkadel atd.

náboženské články víry; *religie* – náboženství; *taoismus* – taoismus; *Konfuce* – Konfucius (latinisovaná čina); *čínského* – čing-fu-czi), čínský filosof, žil na rozhraní 5. a 6. st. př. n. l.; *Kr.* – Jeho učení, soustava mravních norem; *průběhem* – průběhem; *průchodu* – od společnosti feudálních malých států ke společnosti států řízené byrokracií; *čín.* – čínský; *čín.* – čínské náboženských mytů starých čín. filosofů; *čín.* – čínské; *zde* – zde; *nepropracované* – nepropracované; *čín.* – čínské; *zotročení* – zotročení lidu.

176: *mentor* – karatel; *fantom* – prižrak; *apage, Satanas!* – zmiz, Sa
tanel! (lat.).

Svatopluk Cech byl především básníkem politickým. Patřil k literární generaci, která svým dílem provázela prudký vzestup mladého českého měšťanstva od let šedesátých minulého století, svou poesii se snažila dodat mu síly a průbojnosti, zbavovat je pocitu slabosti, méněcennosti a nejistoty. V básních z období let 1860-1870 se projevuje optimistická náladu, která je spojena s vírou v budoucnost, v sílu českého národa, v jeho schopnost překonat všechny překážky. Byla to poesie optimistická, která se snažila dodat lidu síly a průbojnosti. V básních z období let 1860-1870 se projevuje optimistická náladu, která je spojena s vírou v budoucnost, v sílu českého národa, v jeho schopnost překonat všechny překážky. Byla to poesie optimistická, která se snažila dodat lidu síly a průbojnosti.

Skoro celé básnické dílo Svatoopluka Cecha je zaměřeno na národní kolektivum v duchu jeho současné situace, určované vývojem společenské struktury, projevujícím se výraznými událostmi historickými v užším rámci česko-rakouském, ale i širším, evropském a světovém. Politický charakter mají především historické básně Čechovy, zvláště ty, které v obrazech z doby husitské oživovaly období národní síly a slávy, připomínající zároveň důležitý charakter české tradice. Tyto husitské básně od prvotiny *Husita na Baltu*, až po takřka poslední, nedokončené velké drama *O Roháč na Sioně* procházejí celým dílem Čechovým. Patří sem *Adamův* (1873), *Žižka* (1879), *Václav z Michalovic* (1880), rysující protiklad velikosti husitské v úpadku pobělohorském, ale i *Vylet páni Broučci do XV. století* (1889), konfrontující tuto heroickou tradici s maloměstskými a nasycenými, směřujícími ke křehkému užívání svého bohatství.

Česká veřejnost studuje rozvíjející se dělnické hnutí a jeho obavami vidí oslavy Prvního máje, je rozrušená, plná očekávání radikální mládeže, t. zv. *Omladiny*, a vynucet jí vládu, která se vláda snaží čelit silám, které ji ohrožují. Za této situace vydává Svatoopluk Cech svou knihu *První máj* sbírku básní, nazvanou *První máj*, která je sbírkou básní, nazvanou *První máj*, která je sbírkou básní, nazvanou *První máj*. Svatoopluk Cech byl především básníkem politickým. Patřil k literární generaci, která svým dílem provázela prudký vzestup mladého českého měšťanstva od let šedesátých minulého století, svou poesii se snažila dodat mu síly a průbojnosti, zbavovat je pocitu slabosti, méněcennosti a nejistoty. V básních z období let 1860-1870 se projevuje optimistická náladu, která je spojena s vírou v budoucnost, v sílu českého národa, v jeho schopnost překonat všechny překážky. Byla to poesie optimistická, která se snažila dodat lidu síly a průbojnosti. V básních z období let 1860-1870 se projevuje optimistická náladu, která je spojena s vírou v budoucnost, v sílu českého národa, v jeho schopnost překonat všechny překážky. Byla to poesie optimistická, která se snažila dodat lidu síly a průbojnosti.

Česká veřejnost studuje rozvíjející se dělnické hnutí a jeho obavami vidí oslavy Prvního máje, je rozrušená, plná očekávání radikální mládeže, t. zv. *Omladiny*, a vynucet jí vládu, která se vláda snaží čelit silám, které ji ohrožují. Za této situace vydává Svatoopluk Cech svou knihu *První máj* sbírku básní, nazvanou *První máj*, která je sbírkou básní, nazvanou *První máj*. Svatoopluk Cech byl především básníkem politickým. Patřil k literární generaci, která svým dílem provázela prudký vzestup mladého českého měšťanstva od let šedesátých minulého století, svou poesii se snažila dodat mu síly a průbojnosti, zbavovat je pocitu slabosti, méněcennosti a nejistoty. V básních z období let 1860-1870 se projevuje optimistická náladu, která je spojena s vírou v budoucnost, v sílu českého národa, v jeho schopnost překonat všechny překážky. Byla to poesie optimistická, která se snažila dodat lidu síly a průbojnosti.

194

1957

1. Sv. Čepán byl r. 1887, kdy psal *Průběh dělnického hnutí v Burianu*, této tendenci velmi blízký. V *Průběhu dělnického hnutí* zmiňuje dále Dobroprospěšný, různé socialistické skupiny, které vznikly po zrušení roboty v zemědělství, a jejich činnost v různých směrech, a promlouvá i o "socialistické revoluci". V *Průběhu dělnického hnutí* dále, a promlouvá i o "socialistické revoluci". Také jako *Průběh dělnického hnutí* zmiňuje i po boji proletariátu městského, a zmiňuje i o "socialistické revoluci".

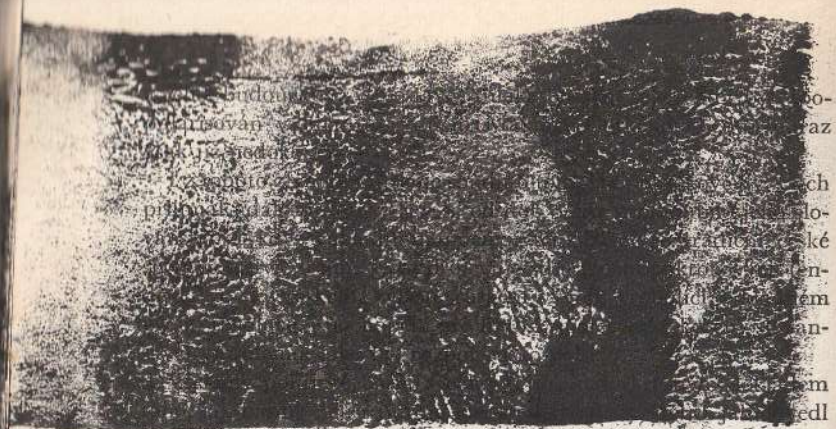
[illegible]

Nedokonecům mužů zůstává jen *Step*, kde podléhají novému způsobu života, který jim přinesla slovanská civilizace. Sám *Step* je však jen *Step*, a ne *Bytina* vlny, která je *Bytina* vlny, a ne *Bytina* vlny, která je *Bytina* vlny.

Na slovanském světě — hlavně u slovanských slovany — ostražitost byla zcela nevybuchla v Rusku revoluce, k níž se brzy připojili i nečinní v ruské části Polska. Tyto události vyvolaly u nás velikou naději. Mnozí je přijímali s nadšením a viděli v nich velkou pomoc proti ruskému národu, který jej zbaví cizího útlaku. Všechny tyto naděje však byly marné, neboť ruská revoluce a vyvolané povstání v Rusko-polsku. Tyto naděje byly ovšem zničeny porážkou povstání. Skeptikové naopak vyslovovali obavy, že revoluce bude Rusko oslabeno, ne-li úplně zničeno, a slovanský svět bude tak připraven o svou nejsilnější podporu.

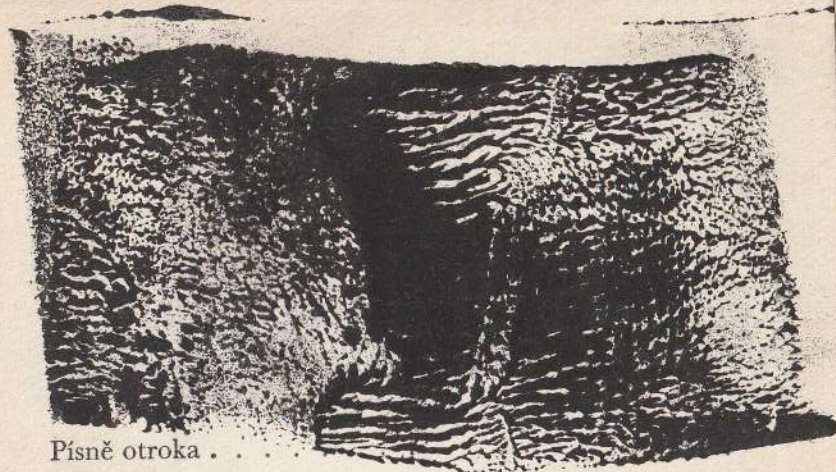
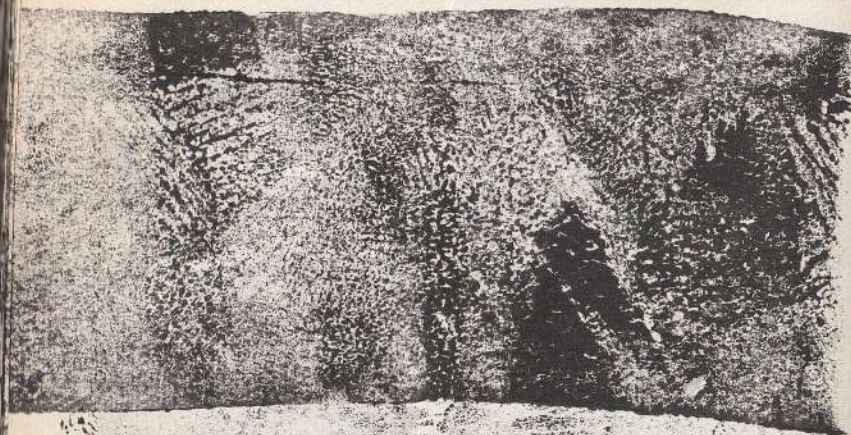
...poslední z řady ruských polské povahy a v osvobození našeho
...náděl budování velké slovanské budoucnosti. Sv. Cech po
...toho příležitosti k revizi svých názorů na Slovanstvo, pro
...v řadě reálních otázek na velká literární díla, jež mu připom
...návra ruská slova, zvláště vzhledu, hody, vznešlosti nej
...na nadherné oběti, dílo, které se stalo pověstí. (Mladý
...Gogolov a v němž se objevily všechny jeho povídky a ro
...ke, vzhledu, hody, vznešlosti nej
...stojící ve svých *Pravdách*, a ložné, které se staly
...vícovi i jeho *Pravdách* a *Slovanské země*, které byly básní
...přidání, jež měl svého přítele.

[illegible]

...budoucnost...
...jít dál, zachovávaje si porozumění pro nové síly a proudy, formu-
...jící budoucnost.

Karel Krejčí

Písně otroka

Sekáči

Step

Do světa širého

Poznání

Osvětlení

Karel Krejčí: Polnické básně

63

123

145

170

182

192

